

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

της 19ης Μαρτίου 2019*

«Κρατικές ενισχύσεις – Τομέας ταχυδρομικών υπηρεσιών – Αποζημίωση για το καθαρό κόστος που προκύπτει από τις υποχρεώσεις καθολικής υπηρεσίας – Απόφαση που κρίνει την ενίσχυση συμβατή με την εσωτερική αγορά – Προσφυγή ακυρώσεως – Έννομο συμφέρον – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Ίση μεταχείριση – Αναλογικότητα – Δικαίωμα ιδιοκτησίας – Επιχειρηματική ελευθερία»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-282/16 και T-283/16,

Inpost Paczkomaty sp. z o.o., με έδρα την Κρακοβία (Πολωνία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον T. Proć και, στη συνέχεια, από τον M. Doktor, δικηγόρους,

προσφεύγουσα στην υπόθεση T-282/16,

Inpost S.A., με έδρα την Κρακοβία, εκπροσωπούμενη από τον W. Kporkiewicz, δικηγόρο,

προσφεύγουσα στην υπόθεση T-283/16,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τις K. Herrmann, K. Blanck και D. Recchia,

καθής,

υποστηριζόμενης από τη

Δημοκρατία της Πολωνίας, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο προσφυγές, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως C(2015) 8236 τελικό της Επιτροπής, της 26ης Νοεμβρίου 2015, με την οποία η Επιτροπή δεν προέβαλε αντιρρήσεις σχετικά με το μέτρο που κοινοποίησαν οι πολωνικές αρχές όσον αφορά την ενίσχυση που χορηγήθηκε στην Poczta Polska με τη μορφή αποζημιώσεως για το καθαρό κόστος που προκύπτει από την εκπλήρωση των υποχρεώσεων της προς παροχή καθολικής ταχυδρομικής υπηρεσίας για το χρονικό διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 2013 έως 31 Δεκεμβρίου 2015,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Frimodt Nielsen, πρόεδρο, V. Kreuschitz, I. S. Forrester, N. Róitorak και E. Perillo (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: K. Guzdek, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 24ης Απριλίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

I. Ιστορικό της διαφοράς και βασικές εφαρμοστέες νομοθετικές διατάξεις

- 1 Η Poczta Polska (στο εξής: PP) είναι πολωνική ανώνυμη εταιρία, μοναδικός μέτοχος της οποίας είναι το Πολωνικό Δημόσιο. Κατά τον χρόνο των επίμαχων στην κρινόμενη υπόθεση πραγματικών περιστατικών, η δραστηριότητά της κάλυπτε κυρίως τις καθολικές ταχυδρομικές υπηρεσίες και τις υπηρεσίες ταχυμεταφοράς, των οποίων ήταν τότε ο κύριος πάροχος στην Πολωνία.
- 2 Σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ που έχουν εφαρμογή στην κρινόμενη διαφορά και αφορούν την ανάπτυξη της εσωτερικής αγοράς, οι εν λόγω υπηρεσίες ενέπιπταν, όπως εξάλλου και σήμερα, στη νομοθετική αρμοδιότητα που ασκούν από κοινού η Ευρωπαϊκή Κοινότητα, νυν Ευρωπαϊκή Ένωση, με τα κράτη μέλη.
- 3 Ειδικότερα, από την άποψη του δικαίου της Ένωσης, οι εφαρμοστέοι κανόνες θεσπίστηκαν με την οδηγία 97/67/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την ανάπτυξη της εσωτερικής αγοράς κοινοτικών ταχυδρομικών υπηρεσιών και τη βελτίωση της ποιότητας των παρεχομένων υπηρεσιών (ΕΕ 1998, L 15, σ. 14), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2008/6/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Φεβρουαρίου 2008, για την τροποποίηση της οδηγίας 97/67/ΕΚ σχετικά με την πλήρη υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς κοινοτικών ταχυδρομικών υπηρεσιών (ΕΕ 2008, L 52, σ. 3) (στο εξής: οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών).
- 4 Ειδικότερα, όσον αφορά τις χρηματοοικονομικές επιπλοκές που μπορούν να προκύψουν από την ελευθέρωση του εν λόγω τομέα υπηρεσιών στην εσωτερική αγορά της Ένωσης, το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών εξακολουθεί μέχρι και σήμερα να προβλέπει ότι, όταν οι υποχρεώσεις παροχής καθολικής υπηρεσίας συνεπάγονται «άδικη οικονομική επιβάρυνση» την οποία καλείται να φέρει μόνος ο φορέας που έχει οριστεί να παρέχει την υπηρεσία αυτή, το κράτος μέλος μπορεί να προβλέψει «μηχανισμό για τον επιμερισμό του καθαρού κόστους των υποχρεώσεων παροχής καθολικής υπηρεσίας μεταξύ των [διαφόρων] φορέων παροχής υπηρεσιών».
- 5 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 4, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, σε περίπτωση που προβλεφθεί τέτοιος μηχανισμός, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος μπορεί να ιδρύσει «ταμείο αποζημίωσης το οποίο μπορεί να χρηματοδοτείται με τέλη που καταβάλλουν οι φορείς παροχής [των εν λόγω] υπηρεσιών». Δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, κατά την ίδρυση του εν λόγω ταμείου αποζημιώσεων και κατά τον καθορισμό του επιπέδου των οικονομικών συνεισφορών, σύμφωνα με τις παραγράφους 3 και 4 του άρθρου αυτού, «τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι τηρούνται οι αρχές της διαφάνειας, της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της αναλογικότητας».
- 6 Κατά τη διατύπωση του μέρους Β, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος Ι της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, καθαρό κόστος των υποχρεώσεων παροχής καθολικής υπηρεσίας είναι κάθε συναφές κόστος που είναι αναγκαίο για τη διαχείριση της παροχής καθολικής υπηρεσίας. Το κόστος αυτό ισούται με τη «διαφορά μεταξύ του καθαρού κόστους της λειτουργίας καθορισμένου φορέα

παροχής [της υπηρεσίας αυτής] με υποχρεώσεις παροχής καθολικής υπηρεσίας [που προβλέπονται από τον εθνικό νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών] και του κόστους λειτουργίας του ίδιου φορέα παροχής ταχυδρομικών υπηρεσιών χωρίς υποχρεώσεις παροχής καθολικής υπηρεσίας».

- 7 Η οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών μεταφέρθηκε στην πολωνική έννομη τάξη με τον ustawa Prawo pocztowe (νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών) της 23ης Νοεμβρίου 2012 (Dz. U. του 2012, θέση 1529) (στο εξής: πολωνικός νόμος περί ταχυδρομικών υπηρεσιών). Κατά το άρθρο του 2, οι υπηρεσίες που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία στη χώρα αυτή είναι εκείνες που περιλαμβάνουν τις αποστολές επιστολών και ταχυδρομικών δεμάτων, καθώς και τις αποστολές για τους τυφλούς, οι οποίες δεν πραγματοποιούνται από τον καθορισμένο φορέα στο πλαίσιο των υποχρεώσεων του καθολικής υπηρεσίας. Ως καθολική ταχυδρομική υπηρεσία, η μεταφορά και η διανομή επιστολών και ταχυδρομικών δεμάτων πρέπει να διασφαλίζονται κάθε εργάσιμη ημέρα και τουλάχιστον πέντε ημέρες εβδομαδιαίως. Το βάρος των ταχυδρομικών αντικειμένων δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 2 000 γραμμάρια, ενώ το βάρος των ταχυδρομικών δεμάτων μπορεί να φθάνει τα 10 000 γραμμάρια (άρθρα 45 και 46 του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών).
- 8 Βάσει του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών (άρθρο 178, παράγραφος 1), η εφαρμογή της μεταρρύθμισης της πολωνικής ταχυδρομικής υπηρεσίας ανατέθηκε αρχικώς και για μία τριετία, από 1ης Ιανουαρίου 2013, στην RP, η οποία επιφορτίστηκε έτσι με τις υποχρεώσεις παροχής καθολικής ταχυδρομικής υπηρεσίας σε όλη τη χώρα.
- 9 Αφού θεσπίστηκε το νομικό πλαίσιο της μεταρρύθμισης, οι πολωνικές αρχές, χρησιμοποιώντας μεταξύ άλλων τις δυνατότητες που παρέχει η οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών (βλ. σκέψεις 3 έως 6 ανωτέρω), καθώς και τις σχετικές διατάξεις του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, κοινοποίησαν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, στις 10 Ιουνίου 2014, καθεστώς ενισχύσεων το οποίο αφορούσε, αφενός, έναν μηχανισμό επιμερισμού του καθαρού κόστους των υποχρεώσεων παροχής καθολικής υπηρεσίας και, αφετέρου, τη σύσταση ενός ταμείου αποζημίωσης το οποίο συμπλήρωνε τον μηχανισμό αυτόν.
- 10 Το ταμείο αποζημίωσης χρηματοδοτούνταν εν μέρει από τις συνεισφορές που ήταν υποχρεωμένοι να καταβάλλουν σε αυτό συγκεκριμένοι πάροχοι ταχυδρομικών υπηρεσιών και εν μέρει από τον κρατικό προϋπολογισμό. Ειδικότερα, η υποχρέωση συνεισφοράς που προβλέπει το άρθρο 108, παράγραφος 2, του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών αφορούσε τους παρόχους ταχυδρομικών υπηρεσιών που παρέχουν ισοδύναμες καθολικές υπηρεσίες, των οποίων τα ετήσια έσοδα από τις υπηρεσίες αυτές έπρεπε πάντως να υπερβαίνουν το 1 εκατομμύριο πολωνικά ζλότυ (PLN). Σε κάθε περίπτωση, το οφειλόμενο από κάθε πάροχο ποσό δεν μπορούσε να υπερβαίνει ετησίως το ανώτατο όριο του 2 % των εσόδων από τις παροχές του καθολικής υπηρεσίας (στο εξής: ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς).
- 11 Ο ως άνω μηχανισμός, ο οποίος προβλεπόταν αρχικώς να καλύψει το χρονικό διάστημα 2013-2026, περιορίστηκε τελικώς, με έγγραφο που διαβίβασαν οι αρμόδιες πολωνικές αρχές στην Επιτροπή στις 5 Ιανουαρίου 2015, στο χρονικό διάστημα 2013-2015 (στο εξής: εθνικό καθεστώς αποζημίωσης ή επίδικο μέτρο).
- 12 Στις 26 Νοεμβρίου 2015, η Επιτροπή αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΕ) 2015/1589 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2015, περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 108 της [ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2015, L 248, σ. 9), να μην προβάλλει αντιρρήσεις κατά του εθνικού καθεστώτος αποζημίωσης, καθώς έκρινε ότι επρόκειτο για κρατική ενίσχυση συμβατή με την εσωτερική αγορά (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Κατά την Επιτροπή, σύμφωνα με τα κριτήρια που περιέχονται στα τμήματα 2.1 έως 2.8 της ανακοίνωσής της για το πλαίσιο της Ένωσης για τις κρατικές ενισχύσεις υπό μορφή αντιστάθμισης για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας (2011) (ΕΕ 2012, C 8, σ. 15, στο εξής: πλαίσιο ΥΓΟΣ), το επίδικο μέτρο δεν επηρέαζε τις εμπορικές συναλλαγές με τρόπο που αντίκειται στο συμφέρον της Ένωσης. Επιπλέον, οι αρχές λειτουργίας του ταμείου

αποζημίωσης δεν οδηγούσαν σε σοβαρές στρεβλώσεις του ανταγωνισμού και δεν ήταν, ως εκ τούτου, απαραίτητη η επιβολή επιπλέον απαιτήσεων προκειμένου να διασφαλιστεί ότι δεν θα θιγόταν η ανάπτυξη των συναλλαγών σε βαθμό που να αντίκειται στα συμφέροντα της Ένωσης.

- 13 Οι προσφεύγουσες είναι, αφενός, η Inpost Paczkomaty sp. z o.o. και, αφετέρου, η Inpost S.A. Οι εταιρίες αυτές ανήκουν στον πολωνικό όμιλο Integer.pl S.A., ο οποίος, δυνάμει του άρθρου 2 του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, συνεισφέρει στη χρηματοδότηση του ταμείου αποζημίωσης που συστάθηκε με τον νόμο αυτόν και παρέχει στην ΡΡ δικαίωμα στην αντίστοιχη αποζημίωση (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω).

II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 14 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Μαΐου 2016, οι προσφεύγουσες άσκησαν τις προσφυγές οι οποίες πρωτοκολλήθηκαν με τους αριθμούς υποθέσεων Τ-282/16 και Τ-283/16 αντιστοίχως.
- 15 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Σεπτεμβρίου 2016, η Δημοκρατία της Πολωνίας ζήτησε να παρέμβει στις δίκες επί των υποθέσεων αυτών υπέρ της Επιτροπής.
- 16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Σεπτεμβρίου 2016, η Επιτροπή ζήτησε τη συνεκδίκαση των κρινομένων υποθέσεων.
- 17 Με αποφάσεις της 28ης Οκτωβρίου 2016, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση της Δημοκρατίας της Πολωνίας.
- 18 Με απόφαση του προέδρου του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Νοεμβρίου 2016, οι υποθέσεις Τ-282/16 και Τ-283/16 ενώθηκαν προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής απόφασης, κατά το άρθρο 68 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.
- 19 Η Δημοκρατία της Πολωνίας κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως στις 19 Ιανουαρίου 2017.
- 20 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο λήψης μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας κατά το άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, έθεσε ερωτήσεις στους διαδίκους, καλώντας τους να απαντήσουν εγγράφως, και εκείνοι ανταποκρίθηκαν εμπροθέσμως.
- 21 Κατόπιν προτάσεως του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον πενταμελούς τμήματος.
- 22 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 24ης Απριλίου 2018.
- 23 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

- 24 Η Επιτροπή και η Δημοκρατία της Πολωνίας ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει τις προσφυγές·
 - να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

III. Σκεπτικό

A. Επί του αντικείμενου της διαφοράς και του εννόμου συμφέροντος των προσφευγουσών

- 25 Όσον αφορά το αντικείμενο της κρινόμενης προσφυγής, επισημαίνεται ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, το εθνικό καθεστώς αποζημίωσης δεν αφορά το χρονικό διάστημα μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2015, καθώς η χρηματοδότηση των καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών για το χρονικό διάστημα 2016 έως 2025 δεν αποτέλεσε αντικείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 2 και 12 της απόφασης αυτής και σκέψη 11 ανωτέρω).
- 26 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, σε απάντηση γραπτής ερώτησης του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας, οι προσφεύγουσες δήλωσαν ότι το ταμείο αποζημίωσης δεν χρησιμοποιήθηκε ούτε το 2014 ούτε το 2015 και ότι «η μη υποβολή, εκ μέρους της [PP], αίτησης για την εφαρμογή του μηχανισμού αυτού κατά τα εν λόγω έτη [...] είχε ως συνέπεια να μην παραγάγει η προσβαλλόμενη απόφαση έννομα αποτελέσματα δυσμενή για τις προσφεύγουσες». Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες, όπως οι ίδιες ομολογούν, δεν έχουν έννομο συμφέρον να προσβάλουν την προσβαλλόμενη απόφαση, στο μέτρο που δεν προβάλλει αντιρρήσεις κατά του επίδικου μέτρου όσον αφορά την εφαρμογή του κατά τα έτη 2014 και 2015, καθώς το έννομο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της απόφασης μπορεί αφ' εαυτής να παραγάγει έννομα αποτελέσματα και ότι η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (πρβλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, *Mory κατά Επιτροπής*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 27 Υπό τις περιστάσεις αυτές, συνάγεται το συμπέρασμα ότι οι κρινόμενες προσφυγές είναι παραδεκτές μόνον στο μέτρο που η προσβαλλόμενη απόφαση παρήγαγε έννομα αποτελέσματα εις βάρος των προσφευγουσών κατά το έτος 2013, καθώς το ταμείο αποζημίωσης που αποτέλεσε το αντικείμενο του επίδικου μέτρου και της εν λόγω απόφασης δεν λειτούργησε κατά τα έτη 2014 και 2015.

B. Επί της ουσίας

- 28 Προς στήριξη των προσφυγών, οι προσφεύγουσες προβάλλουν επτά λόγους ακυρώσεως, από τους οποίους οι πέντε πρώτοι αφορούν κατ' ουσίαν παραβάσεις του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον δεν τηρήθηκαν το πλαίσιο ΥΓΟΣ και το άρθρο 7 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, ο έκτος παράβαση των άρθρων 16 και 17 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και ο τελευταίος παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης.

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον δεν τηρήθηκαν το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών και το σημείο 19 του πλαισίου ΥΓΟΣ

- 29 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι το επίδικο μέτρο δεν έπρεπε να κριθεί από την Επιτροπή συμβατό με την εσωτερική αγορά, καθώς η απόφαση του Πολωνού νομοθέτη να ανατεθεί στην ΡΡ η παροχή των καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών δεν είχε αποτελέσει αντικείμενο ούτε

διαδικασίας σύναψης δημόσιας σύμβασης σύμφωνα με τους κανόνες της Ένωσης περί δημοσίων συμβάσεων ούτε, εν πάση περιπτώσει, διαδικασίας σύμφωνης με τις αρχές της διαφάνειας, της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων.

30 Η Επιτροπή και η Δημοκρατία της Πολωνίας αμφισβητούν το βάσιμο του λόγου αυτού. Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή πρόσθεσε συναφώς ότι δεν πρέπει να κριθεί παραδεκτή η προβολή από τις προσφεύγουσες του λόγου αυτού, ο οποίος στην πραγματικότητα αφορά μόνον την κατάσταση και τα συγκεκριμένα δικαιώματα της ΡΡ.

31 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να εξασφαλίζουν την παροχή καθολικών υπηρεσιών αναθέτοντας τις υπηρεσίες αυτές σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες και ρυθμίσεις περί δημοσίων συμβάσεων, περιλαμβανομένων, όπως προβλέπει η οδηγία 2004/18/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης συμβάσεων στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των ταχυδρομικών υπηρεσιών, του ανταγωνιστικού διαλόγου ή των διαδικασιών που υπόκεινται σε διαπραγμάτευση, με ή χωρίς δημοσίευση προκήρυξης σύμβασης.»

32 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται βεβαίως ότι η ΡΡ ορίστηκε από τον πολωνικό νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών ως πάροχος των καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών, χωρίς οι πολωνικές αρχές να κινήσουν προηγουμένως διαδικασία σύναψης δημόσιας σύμβασης.

33 Ωστόσο, όπως ορθώς υποστηρίζουν η Επιτροπή και η Δημοκρατία της Πολωνίας, το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών δεν υποχρεώνει το κράτος μέλος να διοργανώνει διαδικασίες σύναψης δημοσίων συμβάσεων προκειμένου να επιλέξει τον φορέα στον οποίο θα αναθέσει την παροχή της καθολικής ταχυδρομικής υπηρεσίας, καθώς από τη διατύπωση της διάταξης αυτής, κατά την οποία «τα κράτη μέλη μπορούν να εξασφαλίζουν», προκύπτει ότι η διοργάνωση τέτοιας διαδικασίας αποτελεί απλή δυνατότητα.

34 Η ως άνω γραμματική ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών επιβεβαιώνεται από τη συστηματική ερμηνεία, ιδίως υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 23 της οδηγίας 2008/6, η οποία έχει ως εξής:

«[Τ]α κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν περισσότερη ευελιξία να καθορίζουν τον πλέον αποτελεσματικό και κατάλληλο μηχανισμό που θα εξασφαλίζει τη διαθεσιμότητα της καθολικής υπηρεσίας, τηρώντας παράλληλα τις αρχές της αντικειμενικότητας, της διαφάνειας, της αποφυγής των διακρίσεων, της αναλογικότητας και της ελάχιστης στρέβλωσης της αγοράς [ή με την παροχή] της καθολικής υπηρεσίας από τις δυνάμεις της αγοράς, [ή με τον] καθορισμό μιας ή περισσότερων επιχειρήσεων που θα παρέχουν διαφορετικά στοιχεία της καθολικής υπηρεσίας ή που θα καλύπτουν διαφορετικά μέρη της επικράτειας [ή ακόμη] με παροχή υπηρεσιών μέσω διαδικασιών δημόσιων προμηθειών.»

35 Ως εκ τούτου, οι διαδικασίες ανάθεσης δημοσίων συμβάσεων αποτελούν μία μόνον από τις επιλογές που διαθέτει το κράτος μέλος, υπό την προϋπόθεση, μεταξύ άλλων, ότι, κατά την άσκηση της επιλογής αυτής, τηρούνται δεόντως οι αρχές της διαφάνειας, της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων. Κατά τα λοιπά, η ερμηνεία αυτή ανταποκρίνεται στην ερμηνεία από την Επιτροπή του σημείου 56 του πλαισίου ΥΓΟΣ, στο οποίο αναγνωρίζει ότι το κράτος μέλος έχει τη δυνατότητα να αναθέτει «χωρίς διαδικασία διαγωνισμού επιλογής, το καθήκον παροχής ΥΓΟΣ σε μια μη προστατευόμενη αγορά [...]».

36 Οι προσφεύγουσες, όμως, δεν αμφισβητούν «καθ'εαυτήν τη νομιμότητα του ορισμού της [ΡΡ ως παρόχου των καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών] διά της νομοθετικής οδού», αλλά περιορίζονται κατ' ουσίαν στο επιχείρημα ότι η σχετική ανάθεση πραγματοποιήθηκε κατά παράβαση των απαιτήσεων διαφάνειας, ίσης μεταχείρισης και απαγόρευσης των διακρίσεων, καθόσον, τον Δεκέμβριο

του 2012, «οι πολωνικές αρχές θέσπισαν [τον πολωνικό νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών] υπό συνθήκες ουσιωδώς διαφορετικές από εκείνες που είχαν υποβληθεί σε δημόσια διαβούλευση τον Σεπτέμβριο του 2010, ιδίως όσον αφορά την αύξηση του ποσοστού χρηματοδότησης του καθαρού κόστους, το οποίο ανήλθε από 1 % σε 2 % επί των εσόδων».

- 37 Επιβάλλεται, ωστόσο, η διαπίστωση ότι το επιχείρημα αυτό δεν αφορά τον τρόπο ή τη διαδικασία με την οποία η ΡΡ ορίστηκε ως μοναδικός πάροχος των καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών επί τριετία από 1ης Ιανουαρίου 2013, αλλά αμφισβητεί, προϋποθέτοντας για τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, τον τρόπο με τον οποίον υπολογίστηκε τελικώς και καθορίστηκε από τις πολωνικές αρχές το ποσοστό της επίμαχης αποζημίωσης. Κατά συνέπεια, στο μέτρο που το επιχείρημα αυτό στηρίζεται στις απαιτήσεις διαφάνειας, ίσης μεταχείρισης και απαγόρευσης των διακρίσεων, πρέπει να απορριφθεί ως προβαλλόμενο αλυσιτελώς.
- 38 Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι ο ορισμός της ΡΡ ως παρόχου των καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα αποτελούσε ήδη ενδεχόμενο κατά τη δημόσια διαβούλευση του Σεπτεμβρίου του 2010, η οποία πραγματοποιήθηκε ακριβώς στο πλαίσιο της σχετικής εθνικής νομοθετικής διαδικασίας. Εν πάση περιπτώσει, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, όσον αφορά την επιλογή του παρόχου των καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να υποστηρίξουν βασίμως ότι ο νόμος περί ταχυδρομικών υπηρεσιών ψηφίστηκε το 2012 υπό συνθήκες «ουσιωδώς διαφορετικές» από εκείνες που είχαν υποβληθεί σε δημόσια διαβούλευση τον Σεπτέμβριο του 2010, προκειμένου να αποδείξουν παραβίαση των αρχών της διαφάνειας, της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων.
- 39 Τέλος, το γεγονός ότι η ΡΡ ορίστηκε πάροχος των καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών απευθείας και αποκλειστικά διά της νομοθετικής οδού δεν αποδεικνύει επαρκώς αφ' εαυτού παραβίαση των αρχών της διαφάνειας, της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων. Ειδικότερα, ο πολωνικός νόμος περί ταχυδρομικών υπηρεσιών δημοσιεύτηκε στις 29 Δεκεμβρίου 2012 στην επίσημη εφημερίδα της χώρας αυτής και η Δημοκρατία της Πολωνίας ήταν ελεύθερη, κατά την άσκηση της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει ως προς τον καθορισμό της έκτασης μιας καθολικής υπηρεσίας (βλ. απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Comunidad Autónoma del País Vasco κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-66/16 Ρ έως C-69/16 Ρ, EU:C:2017:999, σκέψεις 69 και 70 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία) και σύμφωνα με τις διατάξεις του σημείου 15 του πλαισίου ΥΓΟΣ, να καθορίσει τη νομική μορφή της πράξης με την οποία θα ανέθετε στην επιλεγείσα επιχείρηση την ευθύνη για τη διαχείριση της υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος (ΥΓΟΣ).
- 40 Το ίδιο ισχύει όταν ο ορισθείς πάροχος της καθολικής υπηρεσίας είναι δημόσιος φορέας «που ανήκει στο Δημόσιο κατά ποσοστό 100 %», όπως συμβαίνει στην επίδικη υπόθεση. Ειδικότερα, δεν αρκεί να προβληθεί απλώς ο δημόσιος χαρακτήρας του παρόχου αυτού προκειμένου να αμφισβητηθεί ότι η σχετική ανάθεση αποφασίστηκε τηρουμένων των αρχών που διέπουν την εντολή προς πάροχο καθολικής υπηρεσίας, όπως αναγνωρίζονται από τη νομολογία (πρβλ. απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2008, BUPA κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/03, EU:T:2008:29, σκέψεις 161 επ.).
- 41 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει εν πάση περιπτώσει να απορριφθεί ως αβάσιμος, ενώ παρέλκει η κρίση επί του παραδεκτού όπως προβλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση από την Επιτροπή.

2. Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον θεωρήθηκε εσφαλμένως ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις των σημείων 14 και 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ

- 42 Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν δύο διαφορετικές αιτιάσεις. Αφενός, υποστηρίζουν ότι δεν τηρήθηκαν εν προκειμένω οι υποχρεώσεις δημόσιας διαβούλευσης, όπως προκύπτουν από την εφαρμογή του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ. Κατά τις

προσφεύγουσες, το σχέδιο του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών διαφέρει αισθητά από το αρχικό σχέδιο επί του οποίου οργανώθηκε δημόσια διαβούλευση τον Σεπτέμβριο του 2010, καθώς το ποσοστό της συνεισφοράς ανήλθε από 1 % σε 2 % επί των σχετικών εσόδων. Επομένως, χωρίς νέα διαβούλευση, η οποία ήταν επιβεβλημένη βάσει του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ, η εν λόγω νομοθετική μεταρρύθμιση πραγματοποιήθηκε χωρίς να ληφθούν υπόψη από τις πολωνικές αρχές τα συμφέροντα των λοιπών παρόχων ταχυδρομικών υπηρεσιών πέραν της ΡΡ και οι ανάγκες όσον αφορά την καθολική υπηρεσία. Αφετέρου, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι δεν τηρήθηκαν ούτε οι απαιτήσεις διαφάνειας που προβλέπονται από το σημείο 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ, καθώς η Επιτροπή δεν διαπίστωσε με την προσβαλλόμενη απόφαση αν είχαν δημοσιευθεί τα αποτελέσματα της δημόσιας διαβούλευσης είτε στο διαδίκτυο είτε με οποιοδήποτε άλλο κατάλληλο μέσο.

- 43 Η Επιτροπή και η Δημοκρατία της Πολωνίας αμφισβητούν το βάσιμο του επιχειρήματος αυτού. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή υποστήριξε επίσης ότι ο συγκεκριμένος λόγος ακυρώσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτος, καθώς δεν θα μπορούσε να επηρεάσει καμία από τις προσφεύγουσες ούτε άμεσα ούτε ατομικά.

α) Σχετικά με την πρώτη αιτίαση

- 44 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση, υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι, κατά την άσκηση της διακριτικής της ευχέρειας κατ' άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, η Επιτροπή μπορεί να εκδίδει κανόνες συμπεριφοράς προκειμένου να καθορίσει τα κριτήρια βάσει των οποίων προτίθεται να εκτιμά κατά πόσον είναι σύμφωνα με την εσωτερική αγορά τα σχετικά με τη διαχείριση ΥΓΟΣ μέτρα ενίσχυσης που προβλέπονται από τα κράτη μέλη. Θεσπίζοντας τέτοιους κανόνες συμπεριφοράς, όπως αυτοί του πλαισίου ΥΓΟΣ, και αναγγέλλοντας με τη δημοσίευσή τους ότι θα τους εφαρμόζει στο εξής στις περιπτώσεις τις οποίες οι κανόνες αυτοί αφορούν, η Επιτροπή αυτοπεριορίζεται κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως και δεν μπορεί κατ' αρχήν να αποκλίνει από τους κανόνες αυτούς, διότι άλλως θα ελεγχθεί για ενδεχόμενη παραβίαση γενικών αρχών του δικαίου, όπως η αρχή της ίσης μεταχείρισης και η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (πρβλ. αποφάσεις της 8ης Μαρτίου 2016, Ελλάδα κατά Επιτροπής, C-431/14 P, EU:C:2016:145, σκέψεις 68 έως 70, της 19ης Ιουλίου 2016, Kotnik κ.λπ., C-526/14, EU:C:2016:570, σκέψεις 38 έως 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 16ης Ιουλίου 2014, Zweckverband Tierkörperbeseitigung κατά Επιτροπής, T-309/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:676, σκέψη 212).

- 45 Το σημείο 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ έχει ως εξής:

«Στο πεδίο εφαρμογής των αρχών που καθορίζονται στην παρούσα ανακοίνωση, τα κράτη μέλη θα πρέπει να καταδεικνύουν ότι έχουν λάβει δεόντως υπόψη τις ανάγκες για την παροχή δημόσιων υπηρεσιών που στηρίζονται μέσω δημόσιας διαβούλευσης ή άλλων κατάλληλων μέσων με σκοπό να λαμβάνεται υπόψη το συμφέρον των χρηστών και των παρόχων υπηρεσιών. Τούτο δεν ισχύει όταν είναι προφανές ότι νέα διαβούλευση δεν θα προσδώσει καμία σημαντική προστιθέμενη αξία σε πρόσφατη διαβούλευση.»

- 46 Από τη διατύπωση της διάταξης αυτής προκύπτει σαφώς ότι η οργάνωση δημόσιας διαβούλευσης δεν είναι υποχρεωτική, καθώς μια τέτοια διαδικασία αποτελεί στην πραγματικότητα ένα από τα κατάλληλα μέσα τα οποία μπορεί να μετέλθει το κράτος μέλος προκειμένου να λάβει υπόψη τις ανάγκες για παροχή της σχετικής δημόσιας υπηρεσίας και τα συμφέροντα των χρηστών και των παρόχων υπηρεσιών.
- 47 Επιπλέον, κατά τη δημόσια διαβούλευση του Σεπτεμβρίου του 2010, οι προσφεύγουσες είχαν τη δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με τους όρους λειτουργίας του ταμείου αποζημίωσης και, ιδίως, να εκφράσουν τη διαφωνία τους με τον καθορισμό του ποσοστού συνεισφοράς στο 1 %, δηλαδή σε ποσοστό χαμηλότερο του 2 %.

- 48 Ως εκ τούτου, στο μέτρο που οι προσφεύγουσες είχαν τη δυνατότητα να εκφράσουν τη διαφωνία τους με ποσοστό χαμηλότερο από εκείνο που υιοθετήθηκε τελικώς, υποστηρίζοντας ότι το έβρισκαν ήδη υπερβολικό, μια νέα διαβούλευση δεν θα προσέδιδε συναφώς «καμία σημαντική προστιθέμενη αξία», κατά την έννοια του σημείου 14 της πλαισίου ΥΓΟΣ. Εξάλλου, το γεγονός ότι, στη συνέχεια, τα επιχειρήματα των προσφευγουσών δεν εισακούστηκαν από τις αρμόδιες εθνικές αρχές δεν σημαίνει ότι οι εταιρίες αυτές δεν είχαν τη δυνατότητα να γνωστοποιήσουν τις παρατηρήσεις τους επί του συγκεκριμένου αυτού σημείου [πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2014, Crown Equipment (Suzhou) και Crown Gabelstapler κατά Συμβουλίου, T-643/11, EU:T:2014:1076, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 49 Κατά συνέπεια, η δημόσια διαβούλευση του Σεπτεμβρίου του 2010 αποτέλεσε «κατάλληλο μέσο», κατά την έννοια του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ, καθόσον δόθηκε στις προσφεύγουσες η δυνατότητα, μεταξύ άλλων, να προβάλουν λυσιτελώς την άποψή τους και στο οικείο κράτος μέλος να λάβει δεόντως υπόψη τα συμφέροντά τους ως παρόχων υπηρεσίας.
- 50 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή μπορούσε, στην αιτιολογική σκέψη 122 της προσβαλλόμενης απόφασης, να εκτιμήσει χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο ή σε σφάλμα εκτιμήσεως ότι, κατ' ουσίαν, η Δημοκρατία της Πολωνίας είχε λάβει υπόψη τις ανάγκες για παροχή της υπηρεσίας αυτής, στο μέτρο που οι υποχρεώσεις ΥΓΟΣ που ανατέθηκαν στην ΡΡ με τον πολωνικό νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών ανταποκρίνονταν στις απαιτήσεις της παροχής υπηρεσίας όπως ορίζονται στην οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, σύμφωνα με τις οποίες είχε ήδη πραγματοποιηθεί, εν πάση περιπτώσει, δημόσια διαβούλευση, κατ' εφαρμογή του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ.
- 51 Τέλος, το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα των προσφευγουσών που αφορούν, αφενός, το γεγονός ότι «η αύξηση του κατώτατου ορίου των συνεισφορών σε 2 % [αποφασίστηκε] αποκλειστικά και μόνον προκειμένου να αποφευχθεί η επιβάρυνση του δημόσιου προϋπολογισμού» και, αφετέρου, το γεγονός ότι οι πάροχοι υπηρεσιών ταχυμεταφορών θα έπρεπε επίσης να συνεισφέρουν στη χρηματοδότηση του ταμείου αποζημίωσης. Αρκεί συναφώς η διαπίστωση ότι τα επιχειρήματα αυτά προβάλλονται αλυσιτελώς σε σχέση με την πρώτη αιτίαση η οποία αφορά τη μη συμμόρφωση προς τις απαιτήσεις διαφάνειας της διαδικασίας, όπως αυτές προβλέπονται από το σημείο 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ.
- 52 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, η πρώτη αιτίαση του δεύτερου αυτού λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

β) Σχετικά με τη δεύτερη αιτίαση

- 53 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση, υπενθυμίζεται ότι το σημείο 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ έχει ως εξής:
- «Για κάθε αντιστάθμιση ΥΓΟΣ που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας ανακοίνωσης, το εμπλεκόμενο κράτος μέλος θα πρέπει να δημοσιεύει τις ακόλουθες πληροφορίες είτε στο Διαδίκτυο είτε με κάποιο άλλο κατάλληλο μέσο:
- α) τα αποτελέσματα της δημόσιας διαβούλευσης ή άλλα κατάλληλα μέσα που αναφέρονται στην παράγραφο 14·
- [...].»
- 54 Αρκεί συναφώς η επισήμανση ότι, στην αιτιολογική σκέψη 158 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή διαπίστωσε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί τα πραγματικά περιστατικά, ότι ο πολωνικός νόμος περί ταχυδρομικών υπηρεσιών είχε δημοσιευθεί. Επιπλέον, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, από το σημείο 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ δεν προκύπτει υποχρέωση του κράτους μέλους να δημοσιεύει χωριστά τα αποτελέσματα των δημόσιων διαβουλεύσεων. Τέλος, από τη συλλογιστική

που εκτέθηκε ανωτέρω, στις σκέψεις 46 έως 50, προκύπτει ότι η Επιτροπή μπορούσε νομίμως να κρίνει ότι είχαν τηρηθεί οι απαιτήσεις διαφάνειας που προβλέπονται από το σημείο 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ και ότι, συνεπώς, το σχετικό συμπέρασμά της στην αιτιολογική σκέψη 160 της προσβαλλόμενης απόφασης δεν ήταν εσφαλμένο.

- 55 Ως εκ τούτου, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, η δεύτερη αιτίαση και, κατά συνέπεια, και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του πρέπει επίσης να απορριφθούν, ενώ παρέλκει η κρίση επί του παραδεκτού.

3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται, αφενός, παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε προς το σημείο 52 του πλαισίου ΥΓΟΣ, και, αφετέρου, παράβαση του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 3 έως 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών

- 56 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε προς το σημείο 52 του πλαισίου ΥΓΟΣ, καθώς και προς το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 3 έως 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών. Ισχυρίζονται κατ' ουσίαν ότι ο τρόπος λειτουργίας του ταμείου αποζημίωσης εισάγει άνιση μεταχείριση, είναι αντίθετος προς την αρχή της αναλογικότητας και θεσπίστηκε με αδιαφανή διαδικασία. Επιπλέον, ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε προσήκουσα εξέταση προκειμένου να διαπιστώσει αν οι υποχρεώσεις παροχής καθολικής υπηρεσίας συνεπάγονταν καθαρό κόστος και συνιστούσαν «άδικη» οικονομική επιβάρυνση για την ΡΡ, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.
- 57 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται συναφώς ότι, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, το ποσό που οι πάροχοι ταχυδρομικών υπηρεσιών καλούνται να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης καθορίζεται σε συγκεκριμένο ποσοστό επί του σχετικού κύκλου εργασιών τους. Ο κύκλος εργασιών που λαμβάνεται υπόψη είναι εκείνος που προκύπτει, κατά το έτος αναφοράς, από παροχές της καθολικής υπηρεσίας (για τον πάροχο καθολικής υπηρεσίας) και από παροχές ισοδύναμων υπηρεσιών (για τον πάροχο καθολικής υπηρεσίας και για όλους τους λοιπούς παρόχους ταχυδρομικών υπηρεσιών που καλούνται να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης). Ωστόσο, απαλλάσσονται από τη συνεισφορά στο ταμείο αποζημίωσης οι πάροχοι ταχυδρομικών υπηρεσιών που πραγματοποίησαν σχετικό κύκλο εργασιών μικρότερο του ενός εκατομμυρίου PLN κατά το έτος αναφοράς. Όσον αφορά το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς, είναι το ίδιο για όλους τους παρόχους που καλούνται να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης και δεν μπορεί να υπερβαίνει το 2% του σχετικού κύκλου εργασιών τους. Το ποσοστό αυτό υπολογίζεται βάσει της αναλογίας του συνολικού ποσού της αποζημίωσης που οφείλεται στον φορέα της καθολικής υπηρεσίας προς το σύνολο του σχετικού κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε το σύνολο των φορέων παροχής ταχυδρομικών υπηρεσιών οι οποίοι καλούνται να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης κατά τη διάρκεια του έτους αναφοράς (αιτιολογικές σκέψεις 164, 165 και 170 της προσβαλλόμενης απόφασης).
- 58 Κατά τη διατύπωση του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, ο υπολογισμός του συνολικού ποσού της αποζημίωσης πραγματοποιείται με απόφαση της πολωνικής ρυθμιστικής αρχής ταχυδρομικών υπηρεσιών (στο εξής: UKE), μετά από επαλήθευση από ανεξάρτητο εμπειρογνώμονα των υπολογισμών και των λογιστικών δικαιολογητικών εγγράφων που υποβάλλονται από την ΡΡ (αιτιολογική σκέψη 18 της προσβαλλόμενης απόφασης). Συναφώς, το καθαρό κόστος των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας της ΡΡ παρέχει δικαίωμα σε αποζημίωση μόνον εφόσον οι παροχές της καθολικής υπηρεσίας έχουν πράγματι οδηγήσει σε λογιστική ζημία (αιτιολογική σκέψη 16 της προσβαλλόμενης απόφασης). Αν πρέπει να καταβληθεί αποζημίωση στην ΡΡ, η UKE ορίζει επίσης, για κάθε πάροχο ταχυδρομικών υπηρεσιών χωριστά, το ποσό που αυτός καλείται να συνεισφέρει στο ταμείο αποζημίωσης (αιτιολογική σκέψη 19 της προσβαλλόμενης απόφασης).

- 59 Αφού έλαβε υπόψη τις ως άνω λεπτομέρειες εφαρμογής, η Επιτροπή έκρινε ότι η μέθοδος που χρησιμοποιήθηκε για τον υπολογισμό του ποσού της αποζημίωσης στην οποία είχε δικαίωμα η ΡΡ ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις του πλαισίου ΥΓΟΣ, στο μέτρο που η ΡΡ λάμβανε αποζημίωση μόνον εφόσον οι υποχρεώσεις της για παροχή καθολικής υπηρεσίας συνεπάγονταν καθαρό κόστος και συνιστούσαν άδικη επιβάρυνση (αιτιολογική σκέψη 152 της προσβαλλόμενης απόφασης). Η Επιτροπή έκρινε επίσης ότι το ποσό της αποζημίωσης και το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς ήταν σύμφωνα με τις αρχές της απαγόρευσης των διακρίσεων και της αναλογικότητας (αιτιολογικές σκέψεις 166 και 171 της προσβαλλόμενης απόφασης). Εξάλλου, η Επιτροπή έκρινε ότι ο τρόπος λειτουργίας του ταμείου αποζημίωσης ήταν διαφανής, στο μέτρο που είχε δημοσιευθεί εκ των προτέρων στον πολωνικό νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών (αιτιολογική σκέψη 176 της προσβαλλόμενης απόφασης).
- 60 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το επίδικο μέτρο δεν προκαλούσε σοβαρές στρεβλώσεις του ανταγωνισμού και ήταν σύμφωνο με τους κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων (αιτιολογική σκέψη 177 της προσβαλλόμενης απόφασης).

α) Επί του περιεχομένου του τρίτου λόγου ακυρώσεως και του λυσιτελούς του χαρακτήρα υπό το πρίσμα της αιτίας με την οποία προβάλλεται παράβαση του άρθρου 7 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών

- 61 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 3 έως 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.
- 62 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως στο σύνολό του. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι ο τρίτος λόγος ακυρώσεως προβάλλεται αλυσιτελώς, στο μέτρο που στηρίζεται σε ενδεχόμενη παράβαση του άρθρου 7 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών. Ειδικότερα, βάσει του περιεχομένου και της έκτασης του ελέγχου συμβατότητας που διενεργεί ως προς τις κρατικές ενισχύσεις, η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να εφαρμόσει μόνον τους ειδικούς για τον τομέα αυτόν κανόνες και όχι να επαληθεύσει επιπλέον τη συμβατότητα του κοινοποιηθέντος μέτρου με άλλους κανόνες της Ένωσης, δηλαδή, εν προκειμένω, με την οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.
- 63 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, όταν η Επιτροπή εφαρμόζει τη διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, υποχρεούται, βάσει της γενικής οικονομίας της Συνθήκης, να μη θίγει τη συνοχή μεταξύ, αφενός, των διατάξεων που ρυθμίζουν τον συγκεκριμένο τομέα και, αφετέρου, άλλων ειδικών διατάξεων που δεν άπτονται των κρατικών ενισχύσεων και, ως εκ τούτου, οφείλει να εκτιμά το συμβατό της εκάστοτε ενίσχυσης με τις εν λόγω ειδικές διατάξεις (βλ. απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2014, *Castelnuovo Energia κατά Επιτροπής*, Τ-57/11, ΕΥ:Τ:2014:1021, σκέψη 181 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 64 Ωστόσο, τέτοια υποχρέωση της Επιτροπής υφίσταται μόνον όταν πρόκειται για τις λεπτομέρειες χορήγησης μιας ενίσχυσης, οι οποίες συνδέονται τόσο άρρηκτα με το αντικείμενο της ενίσχυσης ώστε να μην μπορούν να εκτιμηθούν χωριστά. Δεν συντρέχει, αντιθέτως, όταν πρόκειται για προϋποθέσεις ή για στοιχεία μιας ενίσχυσης τα οποία, καίτοι αποτελούν μέρος της, μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν είναι αναγκαία για την υλοποίηση του σκοπού της ή για τη λειτουργία της (βλ. απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2014, *Castelnuovo Energia κατά Επιτροπής*, Τ-57/11, ΕΥ:Τ:2014:1021, σκέψη 182 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 65 Πράγματι, η υποχρέωση της Επιτροπής να λάβει οριστική θέση, όποια και αν είναι η σχέση μεταξύ των λεπτομερειών εφαρμογής και του σκοπού της επίμαχης ενίσχυσης, στο πλαίσιο διαδικασίας ελέγχου κρατικών ενισχύσεων, όσον αφορά την ύπαρξη ή την απουσία παράβασης των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης πέραν των άρθρων 107 και 108 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό, ενδεχομένως, με το άρθρο 106 ΣΛΕΕ, θα προσέκρουε, αφενός, στους κανόνες και στις δικονομικές εγγυήσεις –ενίοτε με σημαντικές μεταξύ τους αποκλίσεις και με διαφορετικές έννομες συνέπειες– που άπτονται των

προβλεπόμενων ειδικά για τον έλεγχο και την εφαρμογή των διατάξεων αυτών διαδικασιών και, αφετέρου, στην αρχή της αυτοτέλειας των διοικητικών διαδικασιών και των ένδικων βοηθημάτων. Μια τέτοια υποχρέωση θα προσέκρουε επίσης στην παρέκκλιση από τους κανόνες της Συνθήκης την οποία προβλέπει το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, παρέκκλιση που δεν θα παρήγε ποτέ αποτελέσματα αν η εφαρμογή της έπρεπε συγχρόνως να διασφαλίζει πλήρως την τήρηση κανόνων από τους οποίους αυτή αποκλίνει (βλ. απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2014, *Castelnuovo Energia κατά Επιτροπής*, T-57/11, EU:T:2014:1021, σκέψη 183 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 66 Συνεπώς, εάν οι λεπτομέρειες χορήγησης της επίδικης ενίσχυσης συνδέονται άρρηκτα με το αντικείμενό της, η συμφωνία της προς άλλες διατάξεις, πλην των σχετικών με τις κρατικές ενισχύσεις, θα εκτιμηθεί από την Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 108 ΣΛΕΕ και η εκτίμηση αυτή ενδέχεται να καταλήξει στη διαπίστωση ότι η εν λόγω ενίσχυση είναι ασύμβατη με την εσωτερική αγορά. Αντιθέτως, εάν οι λεπτομέρειες χορήγησης της επίδικης ενίσχυσης μπορούν να αποσυνδεθούν από το αντικείμενό της, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να εκτιμήσει τη συμφωνία της προς άλλες διατάξεις, πέραν των σχετικών με τις κρατικές ενισχύσεις, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 108 ΣΛΕΕ (βλ. απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2014, *Castelnuovo Energia κατά Επιτροπής*, T-57/11, EU:T:2014:1021, σκέψη 184 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 67 Εξάλλου, υπενθυμίζεται επίσης ότι, όπως έχει κριθεί, ο τρόπος χρηματοδότησης μιας ενίσχυσης μπορεί να καταστήσει ασύμβατο με την εσωτερική αγορά το σύνολο του σχετικού καθεστώτος κρατικών ενισχύσεων και, επομένως, στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάζει την ενίσχυση λαμβάνοντας υπόψη τα οικονομικά και νομικά αποτελέσματα που μπορεί να έχει η χρηματοδότησή της (πρβλ. απόφαση της 21ης Ιουλίου 2011, *Alcoa Trasformazioni κατά Επιτροπής*, C-194/09 P, EU:C:2011:497, σκέψη 48).
- 68 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι το επίδικο μέτρο ενίσχυσης έχει ως σκοπό την κάλυψη του καθαρού κόστους των υποχρεώσεων παροχής καθολικής υπηρεσίας της ΡΡ μέσω ταμείου αποζημίωσης το οποίο τροφοδοτείται από τη συνεισφορά που επιβάλλεται σε ορισμένους παρόχους ταχυδρομικών υπηρεσιών.
- 69 Στην αιτιολογική σκέψη 163 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή έκρινε ρητώς ότι ήταν αναγκαία η ενδελεχής εξέταση του τρόπου λειτουργίας του ταμείου αποζημίωσης, προκειμένου να εκτιμηθεί αν το επίδικο μέτρο ενίσχυσης είναι συμβατό με την εσωτερική αγορά. Ειδικότερα, θεώρησε ότι «ο καθορισμός σε κατάλληλο επίπεδο της συνεισφοράς των παρόχων ταχυδρομικών υπηρεσιών (δηλαδή σε ένα επίπεδο σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας και της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων) [ήταν] ιδιαιτέρως σημαντικός» (αιτιολογική σκέψη 163 της προσβαλλόμενης απόφασης).
- 70 Επιπλέον, η ίδια η Επιτροπή αναφέρθηκε ρητώς όχι μόνο στην οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, αλλά και στη συμφωνία του επίδικου μέτρου με την εν λόγω οδηγία, στο τμήμα της προσβαλλόμενης απόφασης που σχετίζεται με την εκτίμηση της εν λόγω συμφωνίας του επίδικου μέτρου με την οδηγία (αιτιολογικές σκέψεις 122, 137, 139, 152 και 163 της προσβαλλόμενης απόφασης).
- 71 Κατά συνέπεια, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, οι αναγκαίες για τη λειτουργία του ταμείου αποζημίωσης λεπτομέρειες χρηματοδότησης συνδέονται άρρηκτα με το αντικείμενο της ίδιας της ενίσχυσης, δηλαδή με την αποζημίωση προς την ΡΡ για τις υποχρεώσεις της καθολικής υπηρεσίας. Επομένως, υπό την επιφύλαξη της έκτασης του ελέγχου που η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να διενεργήσει συναφώς στην επίδικη υπόθεση, η επιχειρηματολογία με την οποία υποστηρίζει τον αλυσιτελή χαρακτήρα του τρίτου λόγου ακυρώσεως, κατά το μέρος που προβάλλει παράβαση του άρθρου 7 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, πρέπει να απορριφθεί.
- 72 Πρέπει, συνεπώς, να εξεταστεί στο σύνολό του ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αποτελείται κατ' ουσίαν από τέσσερα σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων και άλλες διατάξεις, δεχόμενη ότι ήταν δυνατή η ενιαία εφαρμογή του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ελάχιστο ποσό της συνεισφοράς

στους παρόχους καθολικών υπηρεσιών και στους παρόχους ισοδύναμων υπηρεσιών (βλ. αιτιολογική σκέψη 166 της προσβαλλόμενης απόφασης). Με το δεύτερο σκέλος, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, κατά το μέρος που έκρινε εύλογο το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς, καθώς και το κατώτατο όριο εσόδων του ενός εκατομμυρίου PLN (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 168 και 171 της προσβαλλόμενης απόφασης). Με το τρίτο σκέλος, οι προσφεύγουσες επικρίνουν το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι ο μηχανισμός του ταμείου αποζημίωσης ήταν διαφανής (βλ. αιτιολογική σκέψη 176 της προσβαλλόμενης απόφασης). Με το τέταρτο σκέλος, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή έσφαλε, αφενός, διότι παρέλειψε να προβεί σε κατάλληλη εξέταση του μέτρου, προκειμένου να διαπιστώσει εάν οι υποχρεώσεις καθολικής υπηρεσίας συνεπάγονταν καθαρό κόστος για την ΡΡ και αποτελούσαν γι' αυτήν «άδικη» οικονομική επιβάρυνση, και, αφετέρου, διότι έκρινε ότι οι ζημίες που υπέστη η ΡΡ αποτελούσαν τέτοια άδικη οικονομική επιβάρυνση (αιτιολογική σκέψη 152 της προσβαλλόμενης απόφασης).

β) Επί του πρώτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ότι το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς εισάγει δυσμενή διάκριση

- 73 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως, καθόσον κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ομοιόμορφη εφαρμογή του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς στους παρόχους καθολικής υπηρεσίας και στους παρόχους ισοδύναμων υπηρεσιών ήταν σύμφωνη με την αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων (αιτιολογική σκέψη 166 της προσβαλλόμενης απόφασης). Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή παρέβη, κατά τις προσφεύγουσες, το σημείο 52 του πλαισίου ΥΓΟΣ και το άρθρο 7, παράγραφοι 3 έως 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών και παραβίασε την αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων.
- 74 Προς στήριξη του πρώτου αυτού σκέλους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν δύο επιχειρήματα. Αφενός, ισχυρίζονται ότι η κατάσταση των παρόχων καθολικών υπηρεσιών δεν μπορεί να συγκριθεί με εκείνη των παρόχων ισοδύναμων υπηρεσιών και ότι, κατά συνέπεια, η ομοιόμορφη εφαρμογή του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς παραβιάζει την αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων. Αφετέρου, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι οι πάροχοι υπηρεσιών ταχυμεταφορών, υπό την έννοια της επείγουσας ταχυδρομικής μεταφοράς, βρίσκονται σε κατάσταση παρεμφερή με εκείνη των παρόχων ταχυδρομικών υπηρεσιών που καλούνται να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης και, κατά συνέπεια, η απαλλαγή τους από την υποχρέωση συνεισφοράς στο ταμείο αποζημίωσης παραβιάζει την αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων.
- 75 Στην προκειμένη περίπτωση, τόσο από την αιτιολογική σκέψη 163 της προσβαλλόμενης απόφασης, όπου εφαρμόζεται το σημείο 52 του πλαισίου ΥΓΟΣ, όσο και από το άρθρο 7, παράγραφος 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών προκύπτει ότι ο προσδιορισμός των παρόχων ταχυδρομικών υπηρεσιών που καλούνται να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης πρέπει να είναι σύμφωνος με την αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων.
- 76 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων, η οποία ονομάζεται και αρχή της ίσης μεταχείρισης, ως γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, επιβάλλει να μην επιφυλάσσεται ούτε σε όμοιες καταστάσεις διαφορετική μεταχείριση ούτε σε διαφορετικές καταστάσεις όμοια μεταχείριση, εκτός αν η διαφοροποίηση δικαιολογείται αντικειμενικώς. Ο παρεμφερής χαρακτήρας διαφορετικών καταστάσεων εκτιμάται λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που τις χαρακτηρίζουν. Τα στοιχεία αυτά πρέπει, ιδίως, να καθορίζονται και να εκτιμώνται με γνώμονα το αντικείμενο και τον σκοπό της πράξης της Ένωσης με την οποία εισάγεται η επίμαχη διάκριση. Επιπλέον, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι αρχές και οι σκοποί του τομέα στον οποίον εμπίπτει η επίμαχη πράξη (βλ. απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2014, Banco Privado Português και Massa Insolvente do Banco Privado Português κατά Επιτροπής, T-487/11, EU:T:2014:1077, σκέψη 139 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 77 Πρώτον, δεδομένου του αντικειμένου του, δεν αμφισβητείται ότι το επίδικο μέτρο έχει ως σκοπό να αντισταθμίσει το καθαρό κόστος με το οποίο επιβαρύνεται η ΡΡ λόγω των υποχρεώσεων της προς παροχή καθολικής υπηρεσίας και να χρηματοδοτήσει την αντιστάθμιση αυτή μέσω ενός ταμείου αποζημίωσης στο οποίο υποχρεούνται να συνεισφέρουν ορισμένοι πάροχοι ταχυδρομικών υπηρεσιών (αιτιολογική σκέψη 12 της προσβαλλόμενης απόφασης).
- 78 Δεύτερον, προκειμένου να προσδιοριστεί ποιες επιχειρήσεις θα μπορούσαν να κληθούν να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 27 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, τα κράτη μέλη πρέπει να εξετάζουν εάν οι υπηρεσίες που παρέχουν οι επιχειρήσεις αυτές μπορούν, από την πλευρά των χρηστών, να θεωρηθούν υπηρεσίες που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της καθολικής υπηρεσίας, καθόσον παρουσιάζουν επαρκώς εναλλακτικό χαρακτήρα σε σχέση με τις καθολικές υπηρεσίες, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών των υπηρεσιών, όπως είναι η προστιθέμενη αξία τους, καθώς και η σκοπούμενη χρήση και η τιμολόγησή τους.
- 79 Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των αρχών πρέπει να διαπιστωθεί, αφενός, εάν ο πάροχος καθολικής υπηρεσίας βρίσκεται σε παρεμφερή θέση με τους παρόχους ισοδύναμων υπηρεσιών και, αφετέρου, εάν οι πάροχοι ταχυδρομικών υπηρεσιών που καλούνται να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης βρίσκονται σε παρεμφερή κατάσταση με τους παρόχους υπηρεσιών ταχυμεταφοράς, υπό την έννοια της επείγουσας ταχυδρομικής μεταφοράς.

1) Σχετικά με τη σύγκριση μεταξύ του παρόχου καθολικής υπηρεσίας και των παρόχων ισοδύναμων υπηρεσιών

- 80 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η ομοιόμορφη εφαρμογή του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς τόσο στους παρόχους καθολικών υπηρεσιών όσο και στους παρόχους ισοδύναμων υπηρεσιών έχει χαρακτήρα δυσμενούς διάκρισης, καθόσον η κατάσταση των πρώτων είναι διαφορετική από εκείνη των δευτέρων.
- 81 Τούτο ισχύει ιδίως στην περίπτωση που η αγορά στην οποία δραστηριοποιούνται οι πάροχοι καθολικής υπηρεσίας αποτελείται εν τέλει από έναν και μόνον πάροχο, εν προκειμένω την ΡΡ, με αποτέλεσμα να μην έχει πράγματι ανταγωνιστικό χαρακτήρα, σε αντίθεση με την αγορά στην οποία έχουν πρόσβαση και μπορούν να ασκήσουν τη δραστηριότητά τους οι πάροχοι ισοδύναμων υπηρεσιών. Εξάλλου, κατά τις προσφεύγουσες, χάρη στη διαχείριση της καθολικής υπηρεσίας που της έχει ανατεθεί, η ΡΡ πραγματοποιεί αναλογικά περισσότερα έσοδα από εκείνα των ισοδύναμων υπηρεσιών, οι οποίες, δεδομένου ότι παρέχονται σε καθεστώς ανταγωνισμού, δεν μπορούν παρά να παράγουν σαφώς μικρότερα περιθώρια κέρδους. Δεδομένου ότι δραστηριοποιούνται σε δύο διαφορετικές αγορές, οι εν λόγω πάροχοι δεν είναι δυνατόν να υπόκεινται στο ίδιο ποσοστό συνεισφοράς. Κατά τις προσφεύγουσες, ο τρόπος λειτουργίας του ταμείου αποζημίωσης εισάγει μία ακόμη δυσμενέστερη διάκριση, στο μέτρο που επιτρέπει στην ΡΡ να ανακτά, μέσω της χρηματοδότησης του καθαρού κόστους των καθολικών υπηρεσιών, το περιθώριο κέρδους που ο ίδιος αυτός πάροχος θα αναγκαζόταν, ενδεχομένως, να απολέσει στην αγορά των ισοδύναμων υπηρεσιών, παρέχοντάς του τη δυνατότητα να προσφέρει αφύσικα χαμηλές τιμές και να αποκλείει κατ' ουσίαν κάθε μορφή ανταγωνισμού, ιδίως κατά τις διαδικασίες ανάθεσης δημοσίων συμβάσεων στις οποίες οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις ανταγωνίζονται η μία την άλλη.
- 82 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι οι προσφεύγουσες βρίσκονται, αντιθέτως, σε παρεμφερή κατ' ουσίαν θέση με εκείνη της ΡΡ, στο μέτρο που οι καθολικές και οι ισοδύναμες ταχυδρομικές υπηρεσίες αποτελούν μία ενιαία αγορά, δεδομένου ότι όλοι οι εμπλεκόμενοι φορείς ασκούν κατ' ουσίαν το ίδιο είδος οικονομικής δραστηριότητας.

- 83 Η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι η ομοιόμορφη εφαρμογή του ανώτατου ποσοστού της συνεισφοράς δεν είναι δυνατόν να εισάγει εν προκειμένω δυσμενή διάκριση, καθόσον μια τέτοια αντιστάθμιση, δεδομένου ότι εφαρμόζεται σε παρόχους με διαφορετικά έσοδα, αναλόγως των παρεχόμενων ισοδύναμων υπηρεσιών, οι οποίοι δραστηριοποιούνται σε διαφορετικές συνθήκες αγοράς, δεν μπορεί να οδηγήσει σε άνιση μεταχείριση.
- 84 Διαπιστώνεται συναφώς, πρώτον, ότι οι καθολικές ταχυδρομικές υπηρεσίες και οι ισοδύναμες ταχυδρομικές υπηρεσίες παρουσιάζουν παρόμοια χαρακτηριστικά. Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2 του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, οι ισοδύναμες ταχυδρομικές υπηρεσίες περιλαμβάνουν ειδικότερα τις αποστολές επιστολών και ταχυδρομικών δεμάτων των οποίων το βάρος και οι διαστάσεις είναι τα ίδια με τα προβλεπόμενα για τις καθολικές υπηρεσίες. Κατά συνέπεια, παρότι οι πάροχοι ισοδύναμων υπηρεσιών μπορούν να επιδιώξουν να διαφοροποιηθούν από τις καθολικές υπηρεσίες, με την παροχή επιπλέον υπηρεσιών ή με την παροχή εκπτώσεων, οι καθολικές υπηρεσίες και οι ισοδύναμες υπηρεσίες δεν παύουν να θεωρούνται εναλλάξιμες από τους καταναλωτές, δεδομένων των εγγενών χαρακτηριστικών τους.
- 85 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι το αντικείμενο του επίδικου μέτρου είναι να αντισταθμίσει το καθαρό κόστος στο οποίο υποβάλλεται ο πάροχος της καθολικής υπηρεσίας λόγω των υποχρεώσεων του παροχής καθολικής υπηρεσίας. Ωστόσο, δεδομένου ότι το επίδικο μέτρο γεννά τέτοιο δικαίωμα αποζημίωσης μόνον υπό την προϋπόθεση ότι οι παροχές καθολικής υπηρεσίας οδηγούν σε λογιστικές ζημίες, οι ζημίες αυτές μπορούν εξ ορισμού να αντισταθμιστούν μόνο με άλλα έσοδα, πέραν των προερχόμενων από παροχές καθολικής υπηρεσίας. Κατά συνέπεια, υπολογίζοντας το ποσό της συνεισφοράς της ΡΡ βάσει του κύκλου εργασιών που προκύπτει όχι μόνον από τις παροχές ισοδύναμων υπηρεσιών, αλλά και από εκείνες που συνδέονται με τις υποχρεώσεις της καθολικής υπηρεσίας, το επίδικο μέτρο υποχρεώνει στην πραγματικότητα την ΡΡ να καταβάλει στο ταμείο αποζημίωσης συνεισφορά μεγαλύτερου ποσοστού επί του κύκλου εργασιών της που προέρχεται από τις παροχές ισοδύναμων υπηρεσιών σε σχέση τη συνεισφορά του 2 % που επιβάλλεται στους λοιπούς παρόχους ισοδύναμων υπηρεσιών.
- 86 Τρίτον, διαπιστώνεται ότι οι ισχυρισμοί των προσφευγουσών όσον αφορά ενδεχόμενες πρακτικές επιθετικής τιμολόγησης και διασταυρούμενων επιδοτήσεων εκ μέρους της ΡΡ προβάλλονται αλυσιτελώς στο πλαίσιο της κρινόμενης υπόθεσης. Τέτοιες πρακτικές, οι οποίες θα μπορούσαν να εξεταστούν υπό το πρίσμα των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, δεν είναι λυσιτελείς για την εξέταση του επίδικου μέτρου στο πλαίσιο του ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων.
- 87 Κατόπιν των ανωτέρω, η αιτίαση που αφορά την ομοιόμορφη εφαρμογή του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς τόσο στους παρόχους καθολικής υπηρεσίας όσο και στους παρόχους ισοδύναμων υπηρεσιών πρέπει να απορριφθεί.

2) Σχετικά με τη σύγκριση με τις υπηρεσίες ταχυμεταφοράς

- 88 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η επιβαλλόμενη σε αυτούς υποχρέωση συνεισφοράς στο ταμείο αποζημίωσης εισάγει άνιση μεταχείριση, επειδή οι πάροχοι υπηρεσιών ταχυμεταφοράς, υπό την έννοια της επείγουσας ταχυδρομικής μεταφοράς, δεν βαρύνονται με την υποχρέωση αυτή, καίτοι βρίσκονται σε παρεμφερή θέση με τη δική τους.
- 89 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ειδικότερα ότι τέτοιες υπηρεσίες «περιλαμβάνουν τις υπηρεσίες αποστολής επιστολών και ταχυδρομικών δεμάτων των οποίων το βάρος και οι διαστάσεις είναι τα ίδια με εκείνα των καθολικών υπηρεσιών». Επομένως, οι εν λόγω υπηρεσίες ταχυμεταφοράς είναι εναλλάξιμες με τις καθολικές υπηρεσίες από την άποψη των κριτηρίων που θέτει η οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, ιδίως στην αιτιολογική της σκέψη 27. Το ίδιο ισχύει για τη χρήση τους, την τιμολόγησή τους ή ακόμη και για τους όρους παροχής τους, όπως η υποχρέωση τήρησης συγκεκριμένης προθεσμίας για τη διανομή των αποστελλομένων, η οποία ισχύει υποχρεωτικά για όλες

τις ταχυδρομικές υπηρεσίες, καθώς και για την παρακολούθηση της διαδρομής των αποστελλομένων, η οποία δεν αποτελεί πλέον αποκλειστικό χαρακτηριστικό των εν λόγω υπηρεσιών ταχυμεταφοράς και αποτελεί μέρος των προτύπων υπηρεσιών που παρέχονται από τους παρόχους καθολικών ή ισοδύναμων υπηρεσιών. Τέλος, κατά τις προσφεύγουσες, οι τιμές των υπηρεσιών ταχυμεταφοράς όχι μόνο δεν «διαφέρουν σημαντικά από εκείνες των καθολικών υπηρεσιών, αλλά, σε πολλές περιπτώσεις, [είναι] χαμηλότερες».

- 90 Η Επιτροπή και η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζουν ότι οι εν λόγω υπηρεσίες ταχυμεταφοράς δεν είναι παρεμφερείς με τις ισοδύναμες υπηρεσίες. Ειδικότερα, κατά την Επιτροπή, μόνον οι πρώτες προβλέπουν, αφενός, την παραλαβή του αποστελλόμενου απευθείας από τον αποστολέα και, αφετέρου, την παράδοσή του εις χείρας του παραλήπτη. Επιπλέον, κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, η διαφορά μεταξύ των δύο αυτών υπηρεσιών έγκειται ιδίως στην τιμή. Αυτή διακρίνει τις υπηρεσίες ταχυμεταφοράς από τις καθολικές ταχυδρομικές υπηρεσίες, καθώς οι πρώτες είναι κατ' ανάγκην ακριβότερες από τις δεύτερες.
- 91 Συναφώς, πρώτον, παρατηρείται ότι οι υπηρεσίες ταχυμεταφοράς, υπό την έννοια της επείγουσας ταχυδρομικής μεταφοράς, διακρίνονται από τις καθολικές ταχυδρομικές υπηρεσίες βάσει των χαρακτηριστικών τους.
- 92 Πράγματι, οι υπηρεσίες ταχυμεταφοράς διακρίνονται από την καθολική ταχυδρομική υπηρεσία λόγω της προστιθέμενης αξίας προς όφελος κάθε πελάτη, έναντι της οποίας ο πελάτης αυτός δέχεται πράγματι να καταβάλει μεγαλύτερο ποσό. Επομένως, τέτοιες υπηρεσίες αντιστοιχούν σε συγκεκριμένες εμπορικές προσφορές, οι οποίες μπορούν να διαχωριστούν από την υπηρεσία γενικού συμφέροντος και ανταποκρίνονται σε ειδικές ανάγκες που απαιτούν επιπλέον παροχές τις οποίες δεν προσφέρει η παραδοσιακή ταχυδρομική υπηρεσία (απόφαση της 15ης Ιουνίου 2017, *Ilves Jakelu*, C-368/15, EU:C:2017:462, σκέψη 24).
- 93 Ειδικότερα, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η παραλαβή οίκοθεν, η οποία συνδέεται με μεγαλύτερη ταχύτητα ή ευελιξία κατά τη διανομή, καθώς και η παράδοση του ταχυδρομικού αντικειμένου στον παραλήπτη αποτελούν ειδικές παροχές σαφώς διαχωρίσιμες από την «παραδοσιακή ταχυδρομική υπηρεσία», η οποία ορίζεται ως υπηρεσία προς όφελος όλων των χρηστών στο σύνολο του εδάφους του κράτους μέλους, με ενιαίες τιμές και υπό παρεμφερείς προδιαγραφές ποιότητας (πρβλ. απόφαση της 19ης Μαΐου 1993, *Corbeau*, C-320/91, EU:C:1993:198, σκέψεις 15 και 19).
- 94 Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, οι εκτιμήσεις αυτές εξακολουθούν να ισχύουν και σήμερα. Εξάλλου, οι προσφεύγουσες δεν αποδεικνύουν με ποιον τρόπο «οι αλλαγές και μεταβολές [...] που έχουν επέλθει στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών» από το 1993, χρονολογία έκδοσης της απόφασης που μνημονεύεται στη σκέψη 93 ανωτέρω, έχουν καταστήσει τις εκτιμήσεις αυτές παρωχημένες.
- 95 Πρώτον, μόνη η υπηρεσία ταχυμεταφοράς προβλέπει την απευθείας παραλαβή του ταχυδρομικού αντικειμένου από τον αποστολέα και την παράδοσή του εις χείρας του παραλήπτη. Οι παροχές αυτές αποτελούν προστιθέμενη αξία για τον χρήστη σε σχέση με τις καθολικές ταχυδρομικές υπηρεσίες που υποχρεώνουν τους χρήστες να προσκομίζουν οι ίδιοι την αλληλογραφία σε ένα σημείο συγκέντρωσης και την αποθέτουν απλώς στο γραμματοκιβώτιο στην αναγραφόμενη διεύθυνση του παραλήπτη.
- 96 Σε αντίθεση με όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, ούτε η δυνατότητα συστημένης αποστολής έναντι αποδεικτικού παραλαβής και δυνατότητας παρακολούθησης ούτε ο «πολλαπλασιασμός [στην αγορά] των σημείων απόθεσης και παραλαβής των αποστελλομένων» που προορίζονται για τις ταχυδρομικές υπηρεσίες οδηγούν στο συμπέρασμα ότι οι καθολικές υπηρεσίες και οι υπηρεσίες ταχυμεταφοράς είναι αρκούντως εναλλάξιμες, ώστε να θεωρείται ότι αποτελούν μέρος μιας ενιαίας αγοράς. Αφενός, όσον αφορά τις αποστολές συστημένων με αποδεικτικό παραλαβής, αυτές δεν αποτελούν την πλειονότητα των αποστολών που καλύπτονται από την καθολική υπηρεσία, οι δε

χρήστες εξακολουθούν να είναι υποχρεωμένοι να προσκομίζουν οι ίδιοι την αλληλογραφία σε κάποιο σημείο συγκέντρωσης. Αφετέρου, όσον αφορά τα σημεία απόθεσης και παραλαβής των αποστελλομένων, αυτά αποτελούν υπηρεσίες συμπληρωματικές σε σχέση με την παραλαβή κατ' οίκον και την παράδοση εις χείρας του παραλήπτη του ταχυδρομικού αντικειμένου που τους εμπιστεύτηκε ο αποστολέας.

- 97 Δεύτερον, παρόλο που η τήρηση των προθεσμιών αποστολής είναι υποχρεωτική για όλες τις ταχυδρομικές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των υπηρεσιών ταχυμεταφοράς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι τελευταίες αυτές υπηρεσίες παρέχουν επίσης τη δυνατότητα ταχύτερης αποστολής. Οι εν λόγω παροχές αποτελούν επίσης προστιθέμενη αξία για τον χρήστη σε σχέση με τις καθολικές ταχυδρομικές υπηρεσίες.
- 98 Κατά συνέπεια, οι υπηρεσίες ταχυμεταφοράς, ακριβώς λόγω των ειδικών παροχών τους και της προστιθέμενης αξίας τους, δεν μπορούν να θεωρηθούν εναλλάξιμες με τις καθολικές ταχυδρομικές υπηρεσίες.
- 99 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες υποστήριξαν επίσης ότι, σε ορισμένα κράτη μέλη, η υποχρέωση χρηματοδότησης του καθαρού κόστους της καθολικής ταχυδρομικής υπηρεσίας απόκειται στο σύνολο των παρόχων ταχυδρομικών υπηρεσιών και ότι, κατά συνέπεια, οι πάροχοι υπηρεσιών ταχυμεταφοράς βρίσκονται σε παρεμφερή θέση με εκείνη των παρόχων υπηρεσιών που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία.
- 100 Ωστόσο, η έκθεση με τίτλο «Ο θεσμός του παρόχου ταχυδρομικών υπηρεσιών στην Ευρωπαϊκή Ένωση» του Instytut Poczty, η οποία επισυνάπτεται στο δικόγραφο της προσφυγής και στην οποία στηρίζονται οι προσφεύγουσες, δεν αρκεί για να αποδείξει έναν τέτοιο ισχυρισμό. Ειδικότερα, καίτοι η έκθεση αυτή αναφέρει ότι, στη Γαλλία και στην Ισπανία, η συνεισφορά στο ταμείο αποζημίωσης μπορεί να ζητηθεί από «όλους τους παρόχους», στην Πορτογαλία, από «όλους τους παρόχους που διαθέτουν άδεια», στην Αυστρία, από «όλους τους αδειοδοτημένους παρόχους των οποίων τα έσοδα υπερβαίνουν το ένα εκατομμύριο ευρώ», και, στην Ελλάδα, από «όλους τους αδειοδοτημένους παρόχους ταχυδρομικών υπηρεσιών», επισημαίνεται ότι δεν αναφέρει στοιχεία βάσει των οποίων να προσδιορίζονται ακριβώς οι πάροχοι που μπορούν πράγματι να συνεισφέρουν στα διάφορα ταμεία αποζημίωσης, όπως, για παράδειγμα, τον υπολογισμό της συνεισφοράς κάθε παρόχου στην εκάστοτε χώρα. Ως εκ τούτου, παρότι όλοι οι πάροχοι ταχυδρομικών υπηρεσιών θα έπρεπε να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης, αν η συνεισφορά κάθε παρόχου υπολογίζεται κατ' αναλογία επί του αριθμού των ταχυδρομικών αποστολών που πραγματοποιεί στο πλαίσιο της καθολικής υπηρεσίας, οι πάροχοι υπηρεσιών ταχυμεταφοράς θα μπορούσαν στην πραγματικότητα να απαλλάσσονται από τη συνεισφορά. Κατά τα λοιπά, όταν ρωτήθηκε επ' αυτού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι είχε εξετάσει την πρακτική των κρατών μελών στο ζήτημα αυτό και ότι είχε καταλήξει στο συμπέρασμα, το οποίο εξάλλου δεν αντικρούεται από τις προσφεύγουσες, ότι κανένα από τα κράτη για τα οποία διέθετε στοιχεία δεν θεωρούσε μέχρι τότε ότι οι υπηρεσίες ταχυμεταφοράς, υπό την έννοια της επείγουσας ταχυδρομικής μεταφοράς, ήταν ισοδύναμες με την καθολική ταχυδρομική υπηρεσία. Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η συλλογιστική που περιέχεται στις σκέψεις 91 έως 98 ανωτέρω, σχετικά με τον ειδικό χαρακτήρα των υπηρεσιών αυτών, οδηγεί αφ' εαυτής στην απόρριψη του επιχειρήματος που προβάλλουν εν προκειμένω οι προσφεύγουσες.
- 101 Τρίτον, προβάλλεται επίσης αλυσιτελώς, σε σχέση με την εκτίμηση του αν τηρείται η αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων, το επιχειρήμα σύμφωνα με το οποίο ο επιμερισμός της υποχρέωσης συνεισφοράς στο ταμείο αποζημίωσης που εφαρμόζεται στον παράλληλο τομέα των τηλεπικοινωνιών είναι περισσότερο ομοιόμορφος από εκείνον που εφαρμόζεται στον τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών. Καίτοι η κατάσταση αυτή μπορεί, αν θεωρηθεί λυσιτελής, να ληφθεί υπόψη κατά την εκτίμηση του αν το επιλεγέν ποσοστό συνεισφοράς είναι σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας

(βλ. σκέψεις 135 επ. κατωτέρω), ωστόσο, δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την αιτίαση ότι το ταμείο αποζημίωσης στον τομέα ταχυδρομικών υπηρεσιών εισάγει άνιση μεταχείριση, η οποία πρέπει να εξεταστεί μεταξύ των παρόχων που δραστηριοποιούνται στον τομέα αυτόν και μόνον.

- 102 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η εξαίρεση των υπηρεσιών ταχυμεταφοράς από τη χρηματοδότηση του ταμείου αποζημίωσης δεν συνιστά παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων. Επομένως, ορθώς η Επιτροπή διαπίστωσε, στην αιτιολογική σκέψη 166 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι η ομοιόμορφη εφαρμογή του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς για το σύνολο των παρόχων της αγοράς των ταχυδρομικών υπηρεσιών επί των παροχών τους καθολικής υπηρεσίας ή ισοδύναμων υπηρεσιών εξασφάλιζε συνεισφορά χωρίς διακρίσεις, καθώς κάθε επιχειρηματίας συμβάλλει πράγματι αναλόγως των εσόδων που προκύπτουν από τις δραστηριότητές του.
- 103 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, το πρώτο σκέλος πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

γ) Επί του δεύτερου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ο δυσανάλογα επαχθής χαρακτήρας του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς και το κατώτατο όριο εσόδων που υπόκεινται σε συνεισφορά

- 104 Κατ' ουσίαν, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως, καθόσον θεώρησε εύλογο τόσο το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς, δηλαδή το 2 % του σχετικού κύκλου εργασιών, όσο και το κατώτατο όριο εσόδων του 1 εκατομμυρίου PLN (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 168 και 171 της προσβαλλόμενης απόφασης). Υποστηρίζουν ότι αυτές οι λεπτομέρειες του προς εφαρμογή συστήματος είχαν ως αποτέλεσμα «να κλειδώσει η αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών ή, τουλάχιστον, [προκάλεσαν] σοβαρές στρεβλώσεις του ανταγωνισμού».
- 105 Συναφώς, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς ορίστηκε χωρίς οι πολωνικές αρχές να έχουν συλλέξει επαρκή στοιχεία, χωρίς τη διεξαγωγή, μεταξύ άλλων, σοβαρών μελετών αγοράς και χωρίς διαβούλευση με το σύνολο των εμπλεκόμενων φορέων. Το ποσοστό αυτό καθορίστηκε με μόνο σκοπό να μη χρησιμοποιηθεί κρατική χρηματοδότηση, προκειμένου να εξασφαλιστεί η βιωσιμότητα του ταμείου αποζημίωσης.
- 106 Εξάλλου, κατά τις προσφεύγουσες, η μη συμμόρφωση με την αρχή της αναλογικότητας του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι το ταμείο αποζημίωσης που προβλέπεται στο πλαίσιο της παράλληλης αγοράς των υπηρεσιών τηλεπικοινωνιών προβλέπει ανώτατο όριο συνεισφοράς 1 % και όχι 2 % επί των εσόδων.
- 107 Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι, σε αντίθεση με όσα αναφέρει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 167 της προσβαλλόμενης απόφασης, το ποσοστό του 2 % δεν ορίστηκε κατά το στάδιο της δημόσιας διαβούλευσης, αλλά μετά το πέρας των σχετικών επαφών.
- 108 Επιπλέον, όσον αφορά το κατώτατο όριο εσόδων πέραν του οποίου είναι υποχρεωτική η συνεισφορά, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν το λυσιτελές της μεθόδου που ακολούθησαν οι πολωνικές αρχές και που επικυρώθηκε από την Επιτροπή. Η μέθοδος αυτή συνίσταται, κατ' αυτές, στον υπολογισμό του ορίου αυτού με σημείο αναφοράς το όριο που χρησιμοποιείται για τους παρόχους τηλεπικοινωνιών και την εφαρμογή σε αυτό ενός διορθωτικού συντελεστή, προκειμένου να ληφθεί υπόψη το μικρότερο μέγεθος της αγοράς των ταχυδρομικών υπηρεσιών, η οποία χαρακτηρίζεται από μικρότερη απόδοση και μικρότερα έσοδα. Κατά τις προσφεύγουσες, ωστόσο, δεν έπρεπε να εφαρμοστεί κανένας διορθωτικός συντελεστής και οι πολωνικές αρχές όφειλαν να εφαρμόσουν το ίδιο όριο με εκείνο της παράλληλης αγοράς των τηλεπικοινωνιών, δηλαδή τα 4 εκατομμύρια PLN. Όπως προέβλεπε η λύση που εφαρμόστηκε για την αγορά τηλεπικοινωνιών, το κατώτατο όριο έπρεπε να περιλαμβάνει τα έσοδα από το σύνολο των δραστηριοτήτων του τομέα ταχυδρομικών υπηρεσιών και όχι μόνον εκείνα

της καθολικής υπηρεσίας. Τέλος, κατά τις ίδιες, το κατώτατο όριο εσόδων που εφαρμόστηκε καθιστά μη αποδοτική τη δραστηριότητα των προσφευγουσών στον τομέα των ισοδύναμων υπηρεσιών, παρότι οι εταιρίες αυτές υποχρεούνται να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης.

- 109 Τέλος, οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν τις συμβουλευτήκε όσον αφορά το ύψος των εσόδων τους και των οφελών που έχουν από τις ισοδύναμες υπηρεσίες και ότι, για τον λόγο αυτόν, ερμήνευσε εσφαλμένως τα στοιχεία που της κοινοποίησαν οι πολωνικές αρχές.
- 110 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της αιτίας αυτής. Υποστηρίζει ότι το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς, το οποίο ορίστηκε για τη χρηματοδότηση της καθολικής υπηρεσίας στον τομέα των υπηρεσιών τηλεπικοινωνιών, καθώς και το κατώτατο όριο εσόδων που εφαρμόζεται στις εταιρίες της αγοράς αυτής δεν μπορούν να ταυτίζονται με εκείνα που εφαρμόζονται για τη χρηματοδότηση της ταχυδρομικής καθολικής υπηρεσίας, καθόσον ο παράλληλος τομέας των τηλεπικοινωνιών παράγει μεγαλύτερα έσοδα και οφέλη από τον τομέα ταχυδρομικών υπηρεσιών, λόγω της φύσης και της έκτασης των υπηρεσιών του.
- 111 Επιπλέον, η μη διαβούλευση των πολωνικών αρχών με το σύνολο των παρόχων, ακόμη και αν αποδεικνυόταν, δεν μπορεί να προβληθεί λυσιτελώς κατά της προσβαλλόμενης απόφασης. Εν πάση περιπτώσει, βάσει των στοιχείων που διέθετε η Επιτροπή όταν έλαβε την προσβαλλόμενη απόφαση, οι όροι του τρόπου αποζημίωσης μπορούσαν να θεωρηθούν αρκούντως κατάλληλοι. Τα στοιχεία αυτά αφορούσαν, μεταξύ άλλων, τον βαθμό απόδοσης 7,6 % του ομίλου Integer.pl, στον οποίον ανήκουν οι προσφεύγουσες, καθώς και τον βαθμό απόδοσης 5,5 % που κατέγραψε η ΡΡ και το κατώτατο όριο εσόδων, στο μέτρο που το κατώτατο όριο του 1 εκατομμυρίου PLN θα επέτρεπε σε κάθε νέο πάροχο, λαμβανομένης υπόψη, μεταξύ άλλων, της συγκεκριμένης διάρθρωσης της αγοράς ταχυδρομικών υπηρεσιών, να αναβάλλει το χρονικό σημείο συνεισφοράς του στο ταμείο αποζημίωσης και να μην αποθαρρύνει, επομένως, άλλους παρόχους από τυχόν εισοδό τους στην αγορά.
- 112 Η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι το ποσοστό συνεισφοράς δεν ήταν αντίθετο προς την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον δεν εξέθετε τους ανταγωνιστές στον κίνδυνο να μην έχουν πρόσβαση στην αγορά ταχυδρομικών υπηρεσιών, ούτε αποθάρρυνε τους νέους παρόχους από την ελεύθερη είσοδο σε αυτήν.
- 113 Επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών δεν αφορά το αν η αποζημίωση που χορηγείται στην ΡΡ ως πάροχο καθολικής υπηρεσίας είναι σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας, αλλά μόνο τις λεπτομέρειες του τρόπου χρηματοδότησής της. Ειδικότερα, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν το βάσιμο των εκτιμήσεων της Επιτροπής, σύμφωνα με τις οποίες το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς (δηλαδή το 2%) και το κατώτατο όριο εσόδων του 1 εκατομμυρίου PLN είναι σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας.
- 114 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι ο έλεγχος της αναλογικότητας αποτελεί έναν από τους ελέγχους που η Επιτροπή οφείλει να διενεργεί στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της συμβατότητας μέτρου κρατικής ενισχύσεως με τις διατάξεις του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ (απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2014, Castelnou Energía κατά Επιτροπής, Τ-57/11, ΕΥ:Τ:2014:1021, σκέψη 147).
- 115 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, ο έλεγχος της αναλογικότητας ενός μέτρου που αποσκοπεί στην εκτέλεση αποστολής ΥΓΟΣ περιορίζεται στη εξακρίβωση του ζητήματος αν το προβλεπόμενο μέτρο είναι αναγκαίο για την εκπλήρωση της σχετικής αποστολής ΥΓΟΣ υπό οικονομικώς αποδεκτές συνθήκες ή, αντιστρόφως, αν το επίμαχο μέτρο είναι προδήλως απρόσφορο σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό (βλ. απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2014, Castelnou Energía κατά Επιτροπής, Τ-57/11, ΕΥ:Τ:2014:1021, σκέψη 150 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

116 Ομοίως, όσον αφορά τον έλεγχο που ασκείται από το Γενικό Δικαστήριο επί των εκτιμήσεων σε απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή μετά το πέρας διαδικασίας προκαταρκτικής εξέτασης, υπενθυμίζεται ότι πρέπει να πραγματοποιείται βάσει των πληροφοριακών στοιχείων που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή όταν έλαβε τη σχετική απόφαση (βλ. απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, σκέψη 81 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

1) Επί της συμφωνίας του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς με την αρχή της αναλογικότητας

117 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, κατά το πέρας της προκαταρκτικής διαδικασίας εξέτασης και δεδομένου ότι δεν υπήρχαν αναλυτικά στοιχεία σχετικά με τα ποσοστά απόδοσης των ταχυδρομικών φορέων που κλήθηκαν να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης, η Επιτροπή, προκειμένου να διαπιστώσει αν το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς είναι σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας, στηρίχθηκε κυρίως στο ποσοστό απόδοσης της ΡΡ όσον αφορά τις ισοδύναμες υπηρεσίες, καθώς και σε προγενέστερες αποφάσεις σχετικές με άλλα κράτη μέλη (αιτιολογικές σκέψεις 167 έως 169 προσβαλλόμενης απόφασης).

118 Συναφώς, πρώτον, η Επιτροπή είχε δικαίωμα να λάβει υπόψη το ποσοστό απόδοσης της ΡΡ όσον αφορά τις ισοδύναμες υπηρεσίες. Βεβαίως, όπως αναγνώρισε η ίδια στην υποσημείωση 66, στην οποία παραπέμπει η αιτιολογική σκέψη 168 της προσβαλλόμενης απόφασης, μια τέτοια σύγκριση μπορεί να φαίνεται ατελής, επειδή η ΡΡ, λόγω των οικονομικών κλίμακας, έχει οφέλη τα οποία δεν έχουν οι λοιποί πάροχοι που υποχρεούνται να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης. Ωστόσο, η Επιτροπή μπορούσε να θεωρήσει ευλόγως ότι οι λοιποί πάροχοι ήταν σε θέση να επιτύχουν ποσοστό απόδοσης παρόμοιο με εκείνο του ιστορικού δημόσιου παρόχου ΡΡ, χάρη στη μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα, αποδοτικότητα και ευελιξία τους και, επομένως, χάρη στη μεγαλύτερη ικανότητά τους να επικεντρωθούν στα πλέον κερδοφόρα τμήματα της αγοράς (βλ. υποσημείωση 66 της προσβαλλόμενης απόφασης).

119 Η εκτίμηση αυτή φαίνεται ακόμη πιο εύλογη καθόσον το ποσοστό απόδοσης που έλαβε υπόψη η Επιτροπή, δηλαδή το 5,5 % περίπου, ήταν παρόμοιο με εκείνο το οποίο προέκυψε από μελέτες που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο προηγούμενων αποφάσεων της Επιτροπής για την Ελλάδα και το Βέλγιο σχετικά με ιστορικούς παρόχους ταχυδρομικών υπηρεσιών άλλων κρατών μελών, οι οποίες μνημονεύονται στην υποσημείωση 67 στην οποία παραπέμπει η αιτιολογική σκέψη 168 της προσβαλλόμενης απόφασης. Εξάλλου, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή δεν είχε μεγάλη πείρα στον τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών, δεν έπαυε να διαθέτει στοιχεία αντλούμενα από την πείρα που είχε αποκτήσει στο πλαίσιο των αποφάσεων αυτών. Κατά την εξέταση του ελληνικού ταμείου αποζημίωσης, παραδείγματος χάριν, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η ανώτατη συνεισφορά που ζητήθηκε από τους ανταγωνιστές του ιστορικού παρόχου ήταν υψηλότερη από τα ίδια τα κέρδη του εν λόγω παρόχου στις αστικές περιοχές, οι οποίες, επιπλέον, αποτελούσαν τομέα αποκλειστικής εκμετάλλευσης, γεγονός που οδήγησε την Επιτροπή να κινήσει συναφώς την επίσημη διαδικασία ελέγχου. Στην προκειμένη περίπτωση, αντιθέτως, η Επιτροπή μπορούσε θεμιτώς να διαπιστώσει ότι το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς δεν υπερέβαινε το ποσοστό απόδοσης του 5,5 %.

120 Επιπλέον, διαπιστώνεται ότι η επίκριση από τις προσφεύγουσες του υπολογισμού του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς, με κριτήριο το ποσοστό απόδοσης της ΡΡ, αντικρούεται από τα ποσοστά απόδοσης που αναφέρουν οι ίδιες στα δικόγραφα των προσφυγών τους. Ειδικότερα, αναφέρουν ότι το ποσοστό απόδοσής τους άγγιξε το 5,6 % όσον αφορά τη δραστηριότητά τους παροχής ταχυδρομικών υπηρεσιών το 2013, το μόνο έτος που μπορεί να ληφθεί λυσιτελώς υπόψη στην κρινόμενη διαφορά και κατά το οποίο οι προσφεύγουσες κλήθηκαν να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης. Ακόμη, όμως, και αν γινόταν δεκτό ότι τα ποσοστά αυτά αφορούν το σύνολο των ταχυδρομικών υπηρεσιών των προσφευγουσών και όχι αποκλειστικά τις

παροχές ισοδύναμων υπηρεσιών, οι προσφεύγουσες παραδέχονται ότι τα ποσοστά αυτά «καταδεικνύουν και τα αποτελέσματα αυτού του κλάδου δραστηριοτήτων», δηλαδή των ισοδύναμων υπηρεσιών, λόγω «της ομοιογενούς σύνθεσης των δαπανών».

- 121 Συναφώς, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, δεν προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, και ιδίως από την αιτιολογική σκέψη της 168, ότι η Επιτροπή έκρινε ότι οι πάροχοι που κλήθηκαν να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης θα έφθαναν σε ποσοστό απόδοσης 5,5% για τις παροχές τους ισοδύναμων υπηρεσιών μετά την αφαίρεση της συνεισφοράς στο ταμείο αποζημίωσης. Αντιθέτως, από τις δικογραφίες προκύπτει ότι η εξέταση εκ μέρους της Επιτροπής έλαβε υπόψη το ποσοστό απόδοσης των υπηρεσιών αυτών πριν και όχι μετά την εφαρμογή του ποσοστού συνεισφοράς.
- 122 Ομοίως, το γεγονός ότι το ποσοστό απόδοσης του ομίλου Integer.pl, το οποίο αναφέρει η Επιτροπή στην υποσημείωση 68 προς στήριξη του σκεπτικού της, αφορά το σύνολο των δραστηριοτήτων του ομίλου αυτού και όχι μόνον εκείνες που αφορούν τις ισοδύναμες υπηρεσίες, δεν αρκεί για να αμφισβητηθεί το ευλογοφανές της εκτίμησης που διατυπώνει η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν ισχυρίζεται ότι πρόκειται για ποσοστό απόδοσης που αφορά τον τομέα των ισοδύναμων υπηρεσιών, αλλά για το ποσοστό απόδοσης για το σύνολο του ομίλου, το οποίο περιλαμβάνει οκτώ εταιρίες από τις οποίες δύο ανταγωνίζονται ευθέως την ΡΡ παρέχοντας ισοδύναμες υπηρεσίες. Κατά συνέπεια, καίτοι το ποσοστό συνολικής απόδοσης του ομίλου Integer.pl δεν μπορεί καθεαυτό να στηρίξει το σκεπτικό της Επιτροπής σε σχέση με το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς, αποτελεί, εντούτοις, ένδειξη που ενισχύει το ευλογοφανές της άποψης ότι η απόδοση του σχεδόν 5,5% μπορούσε πράγματι να επιτευχθεί από τους ανταγωνιστές της ΡΡ στον τομέα των ισοδύναμων υπηρεσιών.
- 123 Δεύτερον, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο μη δεχόμενη να ανατρέψει το σκεπτικό της υπό το πρίσμα των στοιχείων που προσκόμισε η Ogólnopolski Związek Pracodawców Niepublicznych Operatorów Poczty (εθνική συνδικαλιστική ένωση των εργαζομένων σε μη κρατικούς παρόχους ταχυδρομικών υπηρεσιών, στο εξής: ΟΖΡΝΟΡ), σε επιστολή που απηύθυνε στις υπηρεσίες του εν λόγω θεσμικού οργάνου στις 24 Ιουλίου 2015, στην οποία γίνεται αναφορά, αφενός, σε επιστολή της Inpost προς τις πολωνικές αρχές κατά τις νομοπαρασκευαστικές εργασίες που οδήγησαν στη θέσπιση του νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, με την οποία η Inpost υποστήριζε ότι «το κατώτατο όριο αποδοτικότητας [των ταχυδρομικών υπηρεσιών στην Πολωνία] [βρισκόταν τη στιγμή εκείνη] μεταξύ του 1 και του 2,5% των εσόδων», και, αφετέρου, στην παρέμβαση του εκπροσώπου της ΟΖΡΝΟΡ ενώπιον των πολωνικών αρχών στις 5 Δεκεμβρίου 2012, στην οποία η εν λόγω ένωση ανέφερε ότι, «μέχρι [τότε], η απόδοση ή το κατώτατο όριο απόδοσης των εμπορικών παρόχων [...] κυμαιν[όταν] μεταξύ του 1 και του 2,5%».
- 124 Ειδικότερα, το ποσοστό απόδοσης που μνημονεύεται στην επιστολή της ΟΖΡΝΟΡ προς την Επιτροπή υπολογίστηκε βάσει του συνόλου των παρόχων ταχυδρομικών υπηρεσιών, ενώ οι μόνον πάροχοι που κλήθηκαν να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης είναι οι μεγαλύτερες εταιρίες του τομέα αυτού, δηλαδή εκείνες των οποίων ο κύκλος εργασιών υπερβαίνει το ένα εκατομμύριο PLN. Επομένως, η Επιτροπή νομίμως έκρινε ότι ένα τέτοιο ποσοστό ήταν λιγότερο αντιπροσωπευτικό της εξεταζόμενης κατάστασης απ' ό,τι το ποσοστό απόδοσης της ΡΡ στις ισοδύναμες υπηρεσίες ή τα ποσοστά απόδοσης που παρατηρούνται σε άλλα κράτη μέλη. Κατά τα λοιπά, δεν αμφισβητείται ότι το ποσοστό απόδοσης που αναφέρεται από την ΟΖΡΝΟΡ αφορά μόνον το έτος 2012 και επομένως δεν καλύπτει το χρονικό διάστημα στο οποίο αναφέρεται η προσβαλλόμενη απόφαση.
- 125 Εν πάση περιπτώσει, οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν κατά τη διάρκεια της δίκης στοιχεία τα οποία θα μπορούσαν να αποδείξουν τόσο την ύπαρξη όσο και το λυσιτελές του μέσου ποσοστού απόδοσης το οποίο μνημονεύεται στην επιστολή της ΟΖΡΝΟΡ προς την Επιτροπή. Ειδικότερα, ουδέποτε τεκμηρίωσαν το δικό τους ποσοστό απόδοσης, σε σύγκριση ιδίως με τα ποσοστά που χρησιμοποίησε η Επιτροπή για να εκτιμήσει το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς.

- 126 Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς στο ταμείο αποζημίωσης στον παράλληλο τομέα των τηλεπικοινωνιών είναι μόνον 1 %, η περίπτωση αυτή δεν αρκεί προκειμένου να αποδειχθεί ότι ένα ποσοστό ύψους 2 % στον τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών είναι αντίθετο προς την αρχή της αναλογικότητας.
- 127 Ειδικότερα, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι οι τομείς αυτοί είναι παρεμφερείς είτε ως προς τους παρόχους είτε ως προς τα παραγόμενα έσοδα. Συναφώς, σε αντίθεση με όσα προβάλλουν οι προσφεύγουσες με τα υπομνήματά τους απαντήσεως, ένα κατώτερο όριο εσόδων δεν θα δικαιολογούσε την εφαρμογή ενός επίσης κατώτερου ποσοστού, αλλ' αντιθέτως, την εφαρμογή υψηλότερου ποσοστού, προκειμένου να αντισταθμιστεί η μικρότερη βάση υπολογισμού.
- 128 Συνεπώς, η Επιτροπή μπορούσε να κρίνει ότι ήταν εύλογο να ληφθεί υπόψη ένα ποσοστό απόδοσης της τάξης του 5,5 % στον τομέα των καθολικών ή των ισοδύναμων υπηρεσιών στην Πολωνία και ότι, κατά συνέπεια, το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς, δηλαδή, κατ' ανώτατο όριο, το 2 % των εσόδων από τις υπηρεσίες αυτές, ήταν σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας.
- 129 Η εκτίμηση αυτή δεν αναιρείται από το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς δεν καθορίστηκε κατά το αρχικό στάδιο της εθνικής διαβούλευσης, αλλά αποφασίστηκε στο τέλος μόνον της διαδικασίας. Ένα τέτοιο επιχείρημα σχετικό με τη διαδικασία, ακόμη και αν θεωρούνταν βάσιμο, δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι, για τον λόγο αυτόν, το ποσοστό που καθορίστηκε κατ' αυτόν τον τρόπο δεν είναι σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας.
- 130 Ομοίως, το επιχείρημα με το οποίο οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την εθνική διαδικασία που ακολουθήθηκε από τις πολωνικές αρχές, προσάπτοντάς τους ότι δεν συνέλεξαν επαρκείς πληροφορίες, δεν ασκεί επιρροή κατά την εξέταση του βασίμου των εκτιμήσεων της Επιτροπής και της συμβατότητας του μέτρου με το καθεστώς των κρατικών ενισχύσεων.
- 131 Τα στοιχεία που αφορούν την τιμολογιακή πολιτική της ΡΡ, τα οποία επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες με την απάντησή τους στο μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας και, στη συνέχεια, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, επίσης δεν ασκούν καμιά επιρροή κατά την εκτίμηση του αν το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς είναι σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας. Επιπλέον, τα στοιχεία αυτά αφορούν τα έτη 2016 έως 2018, δηλαδή έτη μεταγενέστερα του επίμαχου χρονικού διαστήματος.
- 132 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι το ποσοστό απόδοσης καθορίστηκε απλώς και μόνον προκειμένου να μη χρησιμοποιηθούν πόροι από τον κρατικό προϋπολογισμό για τη χρηματοδότηση του εν λόγω ταμείου αποζημιώσεων, ακόμη και αν υποτεθεί βάσιμο, δεν συνεπάγεται ότι ένα τέτοιο ποσοστό αντιβαίνει κατ' ανάγκη προς την αρχή της αναλογικότητας, επειδή θα οδηγούσε σε χρηματοδότηση της ΡΡ η οποία θα υπερέβαινε το καθαρό κόστος της υπηρεσίας που της ανατέθηκε.
- 133 Συγκεκριμένα, αρκεί να επισημανθεί συναφώς ότι η οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών προβλέπει ειδικά τη δυνατότητα χρηματοδότησης ενός τέτοιου ταμείου «με τέλη που καταβάλλουν οι φορείς παροχής υπηρεσιών ή/και οι χρήστες» της σχετικής υπηρεσίας, χωρίς οποιαδήποτε συνεισφορά από τον κρατικό προϋπολογισμό. Κατά τα λοιπά, από την αιτιολογική σκέψη 174 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι οι πολωνικές κρατικές αρχές κλήθηκαν πάντως να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης για το έτος 2013 1,5 εκατομμύριο ευρώ, ποσό μεγαλύτερο από εκείνο του 1 εκατομμυρίου ευρώ που οι πάροχοι ταχυδρομικών υπηρεσιών, πέραν της ΡΡ, υποχρεώθηκαν να συνεισφέρουν στο ταμείο αυτό κατά το ίδιο έτος.
- 134 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η αιτίαση με την οποία προβάλλεται ότι το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς, όπως ορίζεται από το επίδικο μέτρο, είναι αντίθετο προς την αρχή της αναλογικότητας.

2) *Επί του κατώτατου ορίου εσόδων βάσει του οποίου προσδιορίζονται οι πάροχοι που υποχρεούνται σε συνεισφορά*

- 135 Διαπιστώνεται εκ προοιμίου ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι ο καθορισμός του κατώτατου ορίου εσόδων σε 1 εκατομμύριο PLN προκειμένου να προσδιοριστούν οι επιχειρηματίες που καλούνται να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης είναι σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας (αιτιολογικές σκέψεις 170 και 171 της προσβαλλόμενης απόφασης). Επομένως, επαναλαμβάνοντας συναφώς τη συλλογιστική των πολωνικών αρχών και λαμβάνοντας υπόψη τη συγκεκριμένη δομή της αγοράς ταχυδρομικών υπηρεσιών, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να οριστεί κατώτατο όριο εσόδων υψηλότερο από το κατώτατο όριο του 0,6 εκατομμυρίου PLN που θα είχε επιλεγεί αν είχε διατηρηθεί η ίδια αναλογία με εκείνη του τομέα των τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών μεταξύ του συνόλου των εσόδων στην αγορά υπηρεσιών και του κατώτατου ορίου των εσόδων που παράγονται από τις επιχειρήσεις στον εν λόγω τομέα. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή επισήμανε ότι ένα τέτοιο κατώτατο όριο επέτρεπε σε κάθε νέο επιχειρηματία να καθυστερήσει το χρονικό σημείο της συνεισφοράς του στο ταμείο, ενισχύοντας έτσι τον αναλογικό χαρακτήρα του ποσοστού της εισφοράς. Εξάλλου, η Επιτροπή έκρινε, στην αιτιολογική σκέψη 173 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι η νομοθετική μεταβολή που προβλεπόταν για το μέλλον από τη Δημοκρατία της Πολωνίας, η οποία συνίστατο στην απαλλαγή όλων των παρόχων των οποίων τα έσοδα δεν υπερβαίνουν το 1 εκατομμύριο PLN, μπορούσε να βελτιώσει τον σχεδιασμό του ταμείου αποζημίωσης, καθώς, όταν ελήφθη η προσβαλλόμενη απόφαση, οι επιπτώσεις του ταμείου στον ανταγωνισμό ήταν περιορισμένες λόγω των μικρών ποσών και της πολύ περιορισμένης χρονικής του διάρκειας.
- 136 Συναφώς, πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι το ίδιο κατώτατο όριο με εκείνο που ορίστηκε για τον παράλληλο τομέα των τηλεπικοινωνιών θα έπρεπε να εφαρμοστεί και στον τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών, διαπιστώνεται ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να υποστηρίξουν με συνέπεια ότι το κατώτατο όριο των 4 εκατομμυρίων PLN θα ήταν εν προκειμένω δικαιολογημένο και συγχρόνως να διατείνονται ότι, επειδή το κατώτατο όριο του 1 εκατομμυρίου PLN μπορούσε να επιτευχθεί από πολύ μικρό μόνον αριθμό επιχειρήσεων, η συνεισφορά που ζητείται από κάθε επιχειρηματία είναι αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας. Αν ίσχυε κάτι τέτοιο, θα ίσχυε πολλώ μάλλον, και για τον ίδιο λόγο, και στην περίπτωση υψηλότερου κατώτατου ορίου. Αντιθέτως, οι προσφεύγουσες δεν προσκομίζουν κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η αύξηση του κατώτατου ορίου θα μείωνε σημαντικά τον αριθμό των παρόχων που υποχρεούνται να συνεισφέρουν στο ταμείο, ενώ η Επιτροπή έκρινε ότι ένα υψηλότερο όριο δεν θα είχε οδηγήσει σε μείωση του αριθμού των παρόχων που υποχρεούνται στην επίμαχη συνεισφορά.
- 137 Επιπλέον, πρέπει να προστεθεί ότι, επί συνόλου 71 παρόχων που δραστηριοποιούνταν στον τομέα των ισοδύναμων υπηρεσιών το 2013, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν το 5 % περίπου των εσόδων του τομέα αυτού, μόνον 10 μεταξύ αυτών επρόκειτο να συνεισφέρουν στο ταμείο, λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω). Από τη δικογραφία προκύπτει επίσης ότι, το 2013, το 95 % της χρηματοδότησης του ταμείου έπρεπε να καταβληθεί από την ΡΡ.
- 138 Δεύτερον, το επιχείρημα ότι το κατώτατο όριο εσόδων έπρεπε να λαμβάνει υπόψη το σύνολο των ταχυδρομικών υπηρεσιών πρέπει να απορριφθεί, καθόσον στηρίζεται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι οι υπηρεσίες ταχυμεταφοράς είναι ισοδύναμες με την καθολική υπηρεσία (βλ. σκέψεις 91 έως 98 ανωτέρω).
- 139 Τέλος, δεν αμφισβητείται ότι ο μηχανισμός του ταμείου αποζημίωσης στον τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών αποτελεί εν προκειμένω έναν νέο θεσμό και, επομένως, οι σχετικές εκτιμήσεις δεν μπορούν ακόμη να στηριχθούν στην πείρα. Ορθώς, επομένως, η Επιτροπή, στηριζόμενη και στα στοιχεία του τομέα των τηλεπικοινωνιών, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων του τομέα ταχυδρομικών υπηρεσιών, το κατώτατο όριο του 1 εκατομμυρίου PLN δεν ήταν αντίθετο

προς την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον, αφενός, συντηρούσε τον ανταγωνισμό στην αγορά των ισοδύναμων ταχυδρομικών υπηρεσιών και, αφετέρου, εξασφάλιζε ότι ένας ικανός αριθμός παρόχων θα καλούνταν να συνεισφέρουν στο ταμείο.

- 140 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε σφάλμα όταν διαπίστωσε με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι το κατώτατο όριο εσόδων βάσει του οποίου καθορίζονται οι πάροχοι που υπόκεινται σε εισφορά ήταν σύμφωνο προς την αρχή της αναλογικότητας.
- 141 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αιτίαση και, συνεπώς, και το δεύτερο σκέλος στο σύνολό του.

δ) Επί του τρίτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της διαφάνειας

- 142 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής περί διαφάνειας του μηχανισμού του ταμείου αποζημίωσης είναι απόρροια εσφαλμένης εκτίμησης (βλ. αιτιολογική σκέψη 176 της προσβαλλόμενης απόφασης). Κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το εθνικό καθεστώς αντιστάθμισης ήταν σύμφωνο με την αρχή της διαφάνειας, καθόσον, σε αντίθεση με όσα ισχυρίζονται οι πολωνικές αρχές και παρά τις αντιρρήσεις των παρόχων ταχυδρομικών υπηρεσιών, δεν υπήρξε αποτελεσματική δημόσια διαβούλευση. Ειδικότερα, αντικείμενο δημόσιας διαβούλευσης υπήρξαν μόνον οι αρχικοί στόχοι του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών και όχι η οριστική εκδοχή του εν λόγω νομοσχεδίου, ιδίως το τμήμα που αφορά το ποσοστό της συνεισφοράς, το οποίο αυξήθηκε από 1 % σε 2 % κατά τη διάρκεια μιας κλεισμένων των θυρών συνεδρίασης του πολωνικού Υπουργικού Συμβουλίου.
- 143 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι οι ενδιαφερόμενοι είχαν τη δυνατότητα να τοποθετηθούν ως προς την αύξηση του ποσοστού σε 2 % κατά τις κοινοβουλευτικές εργασίες για την έγκριση του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, ενώ οι ίδιες οι προσφεύγουσες παραδέχθηκαν εξάλλου ότι ο καθορισμός ενός τέτοιου ποσοστού προσέκρουσε στις έντονες αντιδράσεις των εμπλεκόμενων παρόχων ταχυδρομικών υπηρεσιών κατά τη διάρκεια των νομοθετικών εργασιών της Δίαιτας της Δημοκρατίας της Πολωνίας.
- 144 Η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει επίσης ότι η σχετική επιχειρηματολογία είναι αβάσιμη.
- 145 Αρκεί, συναφώς, η υπενθύμιση όσων εκτέθηκαν ανωτέρω, στις σκέψεις 44 έως 55, σε απάντηση του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον ταυτίζεται κατά ένα μεγάλο μέρος ο εδώ εξεταζόμενος λόγος. Από τις σκέψεις εκείνες συνάγεται ότι πραγματοποιήθηκε όντως δημόσια διαβούλευση κατά την έννοια του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ, η οποία έλαβε υπόψη τις παρατηρήσεις των παρόχων ταχυδρομικών υπηρεσιών, και ότι τηρήθηκαν οι απαιτήσεις διαφάνειας, οπότε η βασική παραδοχή στην οποία στηρίζεται ο παρών λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμη.
- 146 Επομένως, το τρίτο σκέλος πρέπει να απορριφθεί.

ε) Επί του τέταρτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται η μη τήρηση της προϋπόθεσης που αφορά την άδικη οικονομική επιβάρυνση, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών

- 147 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, αφενός, παραλείποντας να προβεί στον προσήκοντα έλεγχο προκειμένου να διαπιστώσει αν οι υποχρεώσεις της καθολικής υπηρεσίας επιβάρυναν την ΡΡ με καθαρό κόστος και αποτελούσαν «άδικη» οικονομική επιβάρυνση για την επιχείρηση αυτή και, αφετέρου, κρίνοντας ότι οι ζημίες που είχε υποστεί η ΡΡ αποτελούσαν τέτοια οικονομική επιβάρυνση (αιτιολογική σκέψη 152 της προσβαλλόμενης απόφασης).

- 148 Ειδικότερα, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή εσφαλμένως έκρινε ότι οι πολωνικές αρχές είχαν μεταφέρει ορθώς την ταχυδρομική οδηγία στην εσωτερική έννομη τάξη, ενώ δεν τήρησαν τα κριτήρια που απορρέουν από τη νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με τα οποία προσδιορίζεται τότε μια οικονομική επιβάρυνση πρέπει να θεωρείται άδικη για τον πάροχο που έχει επιλεγεί να παρέχει την καθολική ταχυδρομική υπηρεσία, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών και, επομένως, τότε πρέπει να χορηγείται αποζημίωση.
- 149 Συναφώς, κατά τις προσφεύγουσες, δεν αρκεί η ύπαρξη ελλείμματος προκειμένου να δικαιολογηθεί η χρηματοδότηση του καθαρού κόστους, αλλά πρέπει επιπλέον το έλλειμμα να είναι υπερβολικό, δηλαδή να υπερβαίνει τη δυνατότητα της επιχείρησης να το αντιμετωπίσει με τους δικούς της πόρους, δηλαδή, μεταξύ άλλων, το επίπεδο του εξοπλισμού και της οικονομικής και χρηματοοικονομικής κατάστασής της και το μερίδιό της στην αγορά.
- 150 Επιπλέον, σύμφωνα πάντοτε με τις προσφεύγουσες, η εκτίμηση της ύπαρξης άδικης επιβάρυνσης μόνο βάσει των ζημιών που υφίσταται ο πάροχος της καθολικής υπηρεσίας, προκειμένου αυτές να χρηματοδοτηθούν από ταμείο αποζημίωσης, οδηγεί σε κακή διαχείριση της υπηρεσίας αυτής, καθώς, όσο μεγαλύτερες ζημιές παρουσιάζει ο πάροχος τόσο μεγαλύτερη χρηματοδότηση του καθαρού κόστους της καθολικής υπηρεσίας θα μπορεί να λαμβάνει.
- 151 Η Επιτροπή αντιτείνει κατ' ουσίαν ότι δεν είχε την υποχρέωση να εξετάσει, στο πλαίσιο του ελέγχου συμβατότητας της αποζημίωσης για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας που χορηγήθηκε στην ΡΡ, τη σωστή μεταφορά της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών από τις πολωνικές αρχές ως προς το σημείο αυτό, ούτε την ύπαρξη άδικης οικονομικής επιβάρυνσης που να δικαιολογεί τη θέσπιση ταμείου αποζημίωσης. Ειδικότερα, ο έλεγχός της συνίστατο στο να επαληθεύσει ότι οι όροι της αποζημίωσης είναι σύμφωνοι με την εσωτερική αγορά, δηλαδή ότι η υποχρέωση συνεισφοράς δεν θίγει τον ανταγωνισμό στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών. Για τον λόγο αυτόν, η χρηματοδότηση του καθαρού κόστους της καθολικής υπηρεσίας ανεξαρτήτως του αν υπάρχει άδικη οικονομική επιβάρυνση για τον επιλεγμένο πάροχο δεν είναι κατ' ανάγκην ασύμβατη με την εσωτερική αγορά, υπό το πρίσμα των διατάξεων της Συνθήκης ΛΕΕ περί κρατικών ενισχύσεων. Επομένως, κατά την Επιτροπή, δεδομένου ότι τα ζητήματα αυτά είναι ανεξάρτητα μεταξύ τους, η αιτίαση προβάλλεται αλυσιτελώς.
- 152 Συναφώς, υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας ορίζει τα εξής:
- «Όταν κράτος μέλος διαπιστώνει ότι οι υποχρεώσεις παροχής καθολικής υπηρεσίας, τις οποίες προβλέπει η παρούσα οδηγία, συνεπάγονται καθαρό κόστος, που υπολογίζεται λαμβανομένου υπόψη του παραρτήματος Ι, και αποτελούν άδικη οικονομική επιβάρυνση για τον ή τους φορείς παροχής καθολικής υπηρεσίας, μπορεί να καθιερώσει:
- [...]
- β) μηχανισμό για τον επιμερισμό του καθαρού κόστους των υποχρεώσεων παροχής καθολικής υπηρεσίας μεταξύ των φορέων παροχής υπηρεσιών ή/και των χρηστών.»
- 153 Πρώτον, και υπό την επιφύλαξη του αν και κατά πόσον στη συγκεκριμένη περίπτωση η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να επαληθεύσει τη συμφωνία του επίδικου μέτρου με άλλους κανόνες της Ένωσης, μεταξύ των οποίων και εκείνοι της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών (βλ. μνημονευόμενη νομολογία στις σκέψεις 63 έως 66 ανωτέρω), από τη διατύπωση του άρθρου 7, παράγραφος 3, της εν λόγω οδηγίας προκύπτει ότι στο κράτος μέλος απόκειται να καθορίσει αν οι επίμαχες υποχρεώσεις καθολικής υπηρεσίας συνιστούν άδικη επιβάρυνση για τον επιλεγμένο πάροχο. Τούτο ισχύει στην προκειμένη περίπτωση, στο μέτρο που απόκειται στην ΥΚΕ να προβεί στην εκτίμηση αυτή σύμφωνα με τον πολωνικό νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών που έθεσε σε εφαρμογή την εν λόγω οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών (αιτιολογική σκέψη 16 της προσβαλλόμενης απόφασης).

- 154 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι ο χαρακτηρισμός από την UKΕ των λογιστικών ζημιών της ΡΡ που προέκυψαν από τις παροχές καθολικής υπηρεσίας ως άδικης οικονομικής επιβάρυνσης είναι αντίθετος προς το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, αρκεί η διαπίστωση ότι στηρίζεται σε σύγκυση μεταξύ των εννοιών του καθαρού κέρδους και των λογιστικών ζημιών κατά την έννοια της διάταξης αυτής, καθώς το καθαρό κέρδος των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας δεν θεμελιώνει δικαίωμα σε αποζημίωση παρά μόνον στο μέτρο που αποτελεί άδικη οικονομική επιβάρυνση για τον πάροχο των υπηρεσιών αυτών.
- 155 Ομοίως, στις αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 2010, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-222/08, EU:C:2010:583), και της 6ης Οκτωβρίου 2010, Base κ.λπ. (C-389/08, EU:C:2010:584), τις οποίες επικαλούνται οι προσφεύγουσες προς στήριξη του επιχειρήματός τους, το Δικαστήριο περιορίστηκε στη διευκρίνιση ότι δεν αποτελεί αυτομάτως οποιοδήποτε καθαρό κόστος άδικη οικονομική επιβάρυνση που παρέχει δικαίωμα σε αποζημίωση.
- 156 Επιβάλλεται, ωστόσο, η διαπίστωση ότι το επίδικο μέτρο δεν παρέχει κανένα αυτόματο δικαίωμα σε αποζημίωση για το καθαρό κόστος των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας της ΡΡ. Ειδικότερα, από τις αιτιολογικές σκέψεις 16, 84 έως 87 και 144 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το δικαίωμα αποζημίωσης αναγνωρίζεται στην ΡΡ μόνον εάν οι παροχές καθολικής υπηρεσίας οδηγούν σε λογιστικές ζημίες. Επιπλέον, το δικαίωμα αυτό αποζημίωσης αντιστοιχεί στο μικρότερο από τα ποσά που σχετίζονται είτε με τις λογιστικές ζημίες που προκύπτουν από τις παροχές καθολικής υπηρεσίας είτε με το καθαρό κόστος των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας. Κατ' αυτόν τον τρόπο, όπως επισημαίνει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 144 της προσβαλλόμενης απόφασης, το επίδικο μέτρο είναι περισσότερο περιοριστικό από το πλαίσιο ΥΓΟΣ, το οποίο θα επέτρεπε ενδεχομένως την πλήρη αποζημίωση του καθαρού κόστους των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας. Κατά συνέπεια, η θεμελίωση και ο περιορισμός του δικαιώματος αποζημίωσης του καθαρού κόστους των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας στις ζημίες που οφείλονται στις παροχές καθολικής υπηρεσίας δεν μπορούν, εν πάση περιπτώσει, να θίξουν το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.
- 157 Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η επιλεγείσα μεθοδολογία δεν ενθαρρύνει την αποδοτικότητα της ΡΡ, αφενός, διαπιστώνεται ότι ο υπολογισμός του καθαρού κόστους των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας λαμβάνει υπόψη προσαρμογές της απόδοσης έτσι ώστε να μη λαμβάνονται υπόψη ορισμένες λιγότερο αποδοτικές πτυχές της δραστηριότητας της ΡΡ για τις οποίες γίνεται λόγος στην αιτιολογική σκέψη 34 της προσβαλλόμενης απόφασης. Αφετέρου, η ΡΡ υποχρεούται να υποβάλλει κάθε χρόνο σχέδιο διορθωτικών δράσεων, με σκοπό την εξάλειψη ή, τουλάχιστον, τον περιορισμό των ζημιών που προκύπτουν από τις παροχές της καθολικής υπηρεσίας (αιτιολογική σκέψη 15 της προσβαλλόμενης απόφασης). Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα των προσφευγουσών, σύμφωνα με τα οποία ο τρόπος χρηματοδότησης του ταμείου αποζημίωσης καταλήγει να καλύπτει εν τέλει μια ενδεχόμενη κακή διαχείριση της καθολικής υπηρεσίας.
- 158 Τέταρτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι το «οικονομικό δυναμικό» της ΡΡ της επιτρέπει να αντιμετωπίσει τις υποχρεώσεις της καθολικής υπηρεσίας, καθώς η απελευθέρωση του τομέα της επέτρεψε να μειώσει σημαντικά τις δαπάνες της, ιδίως, με την κατάργηση εκατοντάδων ταχυδρομικών καταστημάτων.
- 159 Με τις παρατηρήσεις αυτές, ωστόσο, οι προσφεύγουσες ουδόλως αποδεικνύουν ότι μια τέτοια μείωση κόστους της καθολικής υπηρεσίας καθιστά δίκαιη την επιβάρυνση του καθαρού κόστους και, κατά συνέπεια, ότι η χρηματοδότηση των λογιστικών ζημιών που προκύπτουν από τις παροχές καθολικής υπηρεσίας είναι ασύμβατη με την ανάπτυξη των συναλλαγών. Τέτοιες παρατηρήσεις τονίζουν απλώς το γεγονός ότι η ΡΡ επιδίωξε να αυξήσει την απόδοσή της, μειώνοντας τις δαπάνες της από την καθολική υπηρεσία, ανταποκρινόμενη έτσι στις απαιτήσεις του πλαισίου ΥΓΟΣ.
- 160 Εν προκειμένω, η Επιτροπή είχε πράγματι την υποχρέωση να εξακριβώσει, μεταξύ άλλων, ότι το ποσό της αποζημίωσης αυτής δεν υπερέβαινε το αναγκαίο μέτρο για την κάλυψη του καθαρού κόστους από την εκτέλεση των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας, λαμβάνοντας υπόψη όχι μόνον τις ενδεχόμενες

ή μελλοντικές δαπάνες, αλλά και τις πραγματικές δαπάνες οι οποίες πράγματι προκλήθηκαν από την εκτέλεση των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας (βλ., συναφώς, απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2015, Viasat Broadcasting UK κατά Επιτροπής, T-125/12, EU:T:2015:687, σκέψεις 87 και 88). Οι προσφεύγουσες, όμως, δεν αποδεικνύουν ότι η αποζημίωση που χορηγήθηκε με το επίδικο μέτρο, αν και δεν καλύπτει κατ' ανάγκην το σύνολο του καθαρού κόστους των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας, έχει αρνητικές συνέπειες στη σχετική αγορά.

161 Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να απορριφθεί το τέταρτο σκέλος και, ως εκ τούτου, και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

4. Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, και του άρθρου 8 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών

162 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή, αποδεχόμενη «τη χρηματοδότηση του κόστους της καθολικής υπηρεσίας [μέσω] των ειδικών και αποκλειστικών δικαιωμάτων που έχουν αναγνωριστεί στην [PP]», όπως αυτά απαριθμούνται στις αιτιολογικές σκέψεις 51 έως 56 της προσβαλλόμενης απόφασης, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον δεν τήρησε το άρθρο 7, παράγραφος 1, και το άρθρο 8 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών. Εν πάση περιπτώσει, κατά τις προσφεύγουσες, η χορήγηση των δικαιωμάτων αυτών δεν μπορεί να δικαιολογηθεί.

163 Η Επιτροπή υποστηρίζει καταρχάς ότι δεν ήταν υποχρεωμένη, στο πλαίσιο του καθήκοντός της να ελέγχει τη συμβατότητα της ενίσχυσης με την εσωτερική αγορά, να εξακριβώσει αν ο πολωνικός νόμος περί ταχυδρομικών υπηρεσιών ήταν σύμφωνος με τις διατάξεις της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών. Εν πάση περιπτώσει, ισχυρίζεται ότι η ίδια ουδέποτε αποδέχθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση τη χορήγηση τέτοιων δικαιωμάτων στην PP, αλλά εξέτασε απλώς αν η μέθοδος υπολογισμού του καθαρού κόστους από τις πολωνικές αρχές συνάδει με το πλαίσιο ΥΓΟΣ.

164 Η Δημοκρατία της Πολωνίας ζητεί την απόρριψη του λόγου αυτού ακυρώσεως. Εξηγεί συναφώς ότι η εκ μέρους της Επιτροπής εξέταση των διαφόρων αποκλειστικών και ειδικών δικαιωμάτων δεν είχε σκοπό τη χορήγηση συγκεκριμένων πλεονεκτημάτων στην PP, αλλά τον υπολογισμό του καθαρού κόστους των παροχών της καθολικής υπηρεσίας. Κατά τα λοιπά, η αξία των δικαιωμάτων αυτών συνάγεται από το καθαρό κόστος της υποχρέωσης καθολικής υπηρεσίας και, ως εκ τούτου, προβάλλεται αλυσιτελώς.

165 Ως προς το σημείο αυτό, το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη δεν χορηγούν ούτε διατηρούν σε ισχύ αποκλειστικά ή ειδικά δικαιώματα για την εγκαθίδρυση και την παροχή ταχυδρομικών υπηρεσιών. Τα κράτη μέλη μπορούν να χρηματοδοτούν την παροχή καθολικών υπηρεσιών σύμφωνα με ένα ή περισσότερα από τα μέσα που προβλέπονται στις παραγράφους 2, 3 και 4, ή σύμφωνα με κάθε άλλο μέσο συμβατό με τη συνθήκη.»

166 Το άρθρο 8 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών διευκρινίζει περαιτέρω ότι οι διατάξεις του άρθρου 7 «δεν θίγουν το δικαίωμα των κρατών μελών να οργανώνουν την τοποθέτηση γραμματοκιβωτίων σε δημόσιο χώρο, την έκδοση γραμματοσήμων και την υπηρεσία συστημένων η οποία χρησιμοποιείται στο πλαίσιο δικαστικών ή διοικητικών διαδικασιών σύμφωνα με την εθνική τους νομοθεσία».

167 Υπό την επιφύλαξη του εάν και κατά πόσον η Επιτροπή ήταν εν προκειμένω υποχρεωμένη να εξακριβώσει ότι το επίδικο μέτρο ήταν σύμφωνο με άλλους κανόνες της Ένωσης, μεταξύ των οποίων και αυτοί της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών (βλ. μνημονευόμενη νομολογία στις σκέψεις 63 έως 66 ανωτέρω), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες δεν προβάλλουν κανένα επιχειρήμα το οποίο να αποδεικνύει ότι τα δικαιώματα που χορηγήθηκαν στην PP, όπως αυτά

προσδιορίζονται στις αιτιολογικές σκέψεις 51 έως 56 της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν ενέπιπταν στην εξαίρεση που προβλέπεται ρητώς από το άρθρο 8 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών και, ως εκ τούτου, να αποδεικνύει την πλημμέλεια της προσβαλλόμενης παράβασης της ίδιας οδηγίας.

168 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

5. Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση του άρθρου 102 και του άρθρου 106, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ

169 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η αποζημίωση που παρέχεται στην ΡΡ για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας ενισχύει τη δεσπόζουσα θέση της, πράγμα που συνεπάγεται τον αποκλεισμό των ανταγωνιστών από την αγορά, κατά την έννοια της ανακοίνωσης της Επιτροπής για τις κατευθύνσεις σχετικά με τις προτεραιότητες της Επιτροπής κατά τον έλεγχο της εφαρμογής του άρθρου [102 ΣΛΕΕ] σε καταχρηστικές συμπεριφορές αποκλεισμού που υιοθετούν δεσπόζουσες επιχειρήσεις (ΕΕ 2009, C 45, σ. 7). Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντίθετη προς τις διατάξεις του άρθρου 102 σε συνδυασμό με το άρθρο 106, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

170 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως.

171 Αρκεί συναφώς η διαπίστωση ότι ο λόγος ακυρώσεως, όπως διατυπώνεται στα δικόγραφα των προσφυγών, ακόμη και αν προβαλλόταν λυσιτελώς, είναι εν πάση περιπτώσει απαράδεκτος, διότι δεν είναι αρκούντως ακριβής ώστε να εκτιμηθεί το βάσιμό του.

172 Τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν με τα υπομνήματα απαντήσεως προς στήριξη αυτού του λόγου ακυρώσεως δεν μπορούν να αμφισβητήσουν το συμπέρασμα αυτό.

173 Ειδικότερα, κατ' αρχάς, όσον αφορά τα επιχειρήματα περί των προσβαλλόμενων ζημιών της Inpost το 2015 ή με τα οποία προβάλλεται ότι το 2016 αποφάσισε να παύσει τις δραστηριότητές της ταχυδρομικής υπηρεσίας, αυτά δεν ασκούν εν προκειμένω επιρροή, καθώς, όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω, στη σκέψη 26, το ταμείο αποζημίωσης δεν λειτούργησε το 2015 και, όπως διευκρινίστηκε ανωτέρω, στη σκέψη 25, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά το χρονικό διάστημα μετά το έτος αυτό.

174 Δεύτερον, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να καταλήξει σε ποσοστό απόδοσης 5,5% των δραστηριοτήτων ισοδύναμων υπηρεσιών, καθόσον έκρινε συγχρόνως ότι το μέσο σταθμισμένο κόστος του κεφαλαίου, που είχε οριστεί σε 10,82%, ήταν πολύ υψηλότερο, και αν υποθεθεί ότι οι προσφεύγουσες είχαν πράγματι την πρόθεση να προβάλουν το επιχείρημα αυτό, δεν αποδεικνύουν πώς το γεγονός αυτό θα συνέβαλλε στη στοιχειοθέτηση, χωρίς άλλες συμπληρωματικές διευκρινίσεις, της κατάχρησης δεσπόζουσας θέσης της ΡΡ, την οποία επικρίνουν εν προκειμένω οι προσφεύγουσες.

175 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

6. Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση του άρθρου 16 και του άρθρου 17, παράγραφος 1, του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 52

176 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, στο μέτρο που τους επιβάλλει υποχρεωτική εισφορά δυσανάλογα επαχθή, συνεπάγεται αδικαιολόγητο περιορισμό της επιχειρηματικής ελευθερίας τους και του δικαιώματος ιδιοκτησίας τους, όπως αυτά προστατεύονται από το άρθρο 16 και το άρθρο 17, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 52 του Χάρτη.

- 177 Η Επιτροπή και η Δημοκρατία της Πολωνίας αμφισβητούν το βάσιμο της επιχειρηματολογίας των προσφευγουσών.
- 178 Επισημαίνεται ότι οι προσφεύγουσες δεν εκθέτουν επαρκώς κατά νόμον τα πραγματικά στοιχεία που θα μπορούσαν να στηρίξουν έναν τέτοιο λόγο και να αποδείξουν με ποιον τρόπο η εν λόγω αποζημίωση θα περιόριζε το δικαίωμά τους ιδιοκτησίας ή την επιχειρηματική τους ελευθερία κατά τρόπο αντίθετο προς την αρχή της αναλογικότητας, δηλαδή κατά τρόπο που υπερβαίνει το αναγκαίο και κατάλληλο μέτρο για τη διασφάλιση της ορθής εφαρμογής της καθολικής υπηρεσίας για την οποία πρόκειται.
- 179 Επιπλέον, αφενός, ενδεχόμενος περιορισμός των εν λόγω θεμελιωδών δικαιωμάτων θα αποτελούσε συνέπεια όχι της προσβαλλόμενης απόφασης, με την οποία η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε το μέτρο ενίσχυσης που της είχε κοινοποιηθεί, αλλά του πολωνικού νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, ή, εν τέλει, της ατομικής απόφασης για την εφαρμογή του, την οποία οι προσφεύγουσες, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, δεν αμφισβήτησαν υπό το πρίσμα αυτό ενώπιον των αρμοδίων εθνικών δικαστηρίων. Αφετέρου, πρέπει επίσης να γίνει δεκτό ότι, εφόσον δεν αποδείχθηκε ότι εμποδίζει τους παρόχους ταχυδρομικών υπηρεσιών στην Πολωνία να παρέχουν στην πολωνική αγορά υπηρεσίες ισοδύναμες με την καθολική υπηρεσία, το καθεστώς αντιστάθμισης δεν θίγει την επιχειρηματική ελευθερία ή το δικαίωμα της ιδιοκτησίας των προσφευγουσών. Πράγματι, το μέτρο αυτό δεν περιορίζει καθόλου το δικαίωμα των προσφευγουσών να ασκούν οικονομικές δραστηριότητες στη σχετική αγορά, ούτε το δικαίωμα ιδιοκτησίας τους σε σχέση με την παραγωγή και την εμπορία των υπηρεσιών αυτών, συμπεριλαμβανομένων των δικαιωμάτων τους πνευματικής ιδιοκτησίας.
- 180 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο έκτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

7. Επί του έβδομου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

- 181 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη και προβάλλουν συναφώς τις ακόλουθες εννέα αιτιάσεις: πρώτον, η Επιτροπή «δεν συνέλεξε κανένα στοιχείο σχετικό με τα κέρδη επί των πωλήσεων που πραγματοποιούν οι λοιποί πάροχοι πέραν της ΡΡ», δεύτερον, «διαπίστωσε εσφαλμένως ότι δεν διέθετε στοιχεία για τη λειτουργική απόδοση των λοιπών παρόχων πέραν της ΡΡ και για τον λόγο αυτό στηρίχθηκε μόνο στα στοιχεία της ΡΡ», τρίτον, «δέχθηκε εσφαλμένως ποσοστό απόδοσης του κεφαλαίου 10,82 % για την ΡΡ, ενώ παραδέχθηκε ότι ένα ποσοστό λειτουργικής απόδοσης 5,5 % θα αρκούσε για τους ανταγωνιστές», τέταρτον, «δεν εξέθεσε στο αιτιολογικό [της προσβαλλόμενης απόφασης] τους λόγους για τους οποίους θεώρησε κατάλληλο το ποσοστό συνεισφοράς 2 % επί των εσόδων», πέμπτον, «δεν εξήγησε στο σκεπτικό της προσβαλλόμενης απόφασης τους λόγους για τους οποίους δεν θεώρησε ότι η υποχρέωση συνεισφοράς στο ταμείο εισάγει άνιση μεταχείριση», έκτον, «συνήγαγε εσφαλμένως το συμπέρασμα ότι το σχέδιο του νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών είχε αποτελέσει αντικείμενο δημόσιας διαβούλευσης το 2012», έβδομον, «έκρινε, [επίσης] εσφαλμένως, ότι οι πολωνικές αρχές είχαν καθορίσει το ποσοστό συνεισφοράς στο ταμείο [αποζημίωσης] στο 2 % και το κατώτατο όριο σε ένα εκατομμύριο PLN», όγδοον, «έκρινε εσφαλμένως ότι οι πάροχοι ταχυδρομικών υπηρεσιών δεν είχαν γνωστοποιήσει τις παρατηρήσεις τους» και, τέλος, ένατον, «δεν έλαβε υπόψη, ως επιβαρυντική περίπτωση, το γεγονός ότι δεν πραγματοποιήθηκε πρόσκληση για την υποβολή προσφορών, προκειμένου να εκτιμηθούν οι συνέπειες επί του ανταγωνισμού».
- 182 Η Επιτροπή και η Δημοκρατία της Πολωνίας ζητούν την απόρριψη αυτού του λόγου ακυρώσεως στο σύνολό του.
- 183 Υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι από την αιτιολογία μιας απόφασης της Επιτροπής στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, την οποία επιβάλλει το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική που ακολούθησε συναφώς το εν

λόγω θεσμικό όργανο, κατά τρόπον ώστε οι μεν ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου, το δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να είναι σε θέση να ασκήσει τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολόγησης πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περίπτωσης, ιδίως του περιεχομένου της πράξης, της φύσης των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν από την παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες της πράξης ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν είναι απαραίτητο η αιτιολογία να αναφέρεται συγκεκριμένα σε όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του γράμματός της, αλλά και βάσει του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας κ.λπ., C-89/08 P, EU:C:2009:742, σκέψη 77 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επιπλέον, μια απόφαση της Επιτροπής να μην προβάλλει αντιρρήσεις, η οποία ελήφθη μετά το πέρας της προκαταρκτικής διαδικασίας εξέτασης, πρέπει να περιέχει τους ουσιώδεις λόγους που επιτρέπουν στους ενδιαφερόμενους τρίτους να κατανοήσουν τα στοιχεία βάσει των οποίων η Επιτροπή έκρινε ότι δεν βρισκόταν ενώπιον σοβαρών δυσχερειών ως προς την εκτίμηση της συμβατότητας της επίμαχης ενίσχυσης προς την εσωτερική αγορά (πρβλ. απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, σκέψεις 64 και 65 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 184 Από την ανάγνωση του συνόλου των επτά από τους εννέα λόγους που συνοψίζονται στην ανωτέρω σκέψη προκύπτει σαφώς ότι οι προσφεύγουσες συγχέουν κατ' ουσίαν το βάσιμο των πραγματικών και ουσιαστικών στοιχείων στα οποία στηρίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση με την έλλειψη ή την ανεπάρκεια αιτιολογίας της πράξης αυτής, γεγονός που καθιστά τις σχετικές αιτιάσεις αλυσιτελείς (πρβλ. απόφαση της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψεις 65 έως 67). Ειδικότερα, μια «κακή αιτιολογία», έστω και αποδεδειγμένη, δεν σημαίνει αυτομάτως την «έλλειψη» ή την «ανεπάρκεια» αιτιολογίας (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2015, Ipatau κατά Συμβουλίου, C-535/14 P, EU:C:2015:407, σκέψη 37).
- 185 Τούτο ισχύει για τις τρεις πρώτες αιτιάσεις, καθώς και για τις τέσσερις τελευταίες, όπως υπενθυμίζονται ανωτέρω, στην σκέψη 180, με τις οποίες αμφισβητείται κατ' ουσίαν το βάσιμο της προσβαλλόμενης απόφασης λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων (πρώτη αιτίαση), πλάνης κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών (δεύτερη, έκτη και όγδοη αιτίαση), σφάλματος εκτιμήσεως και πλάνης περί το δίκαιο (τρίτη, έβδομη και ένατη αιτίαση).
- 186 Όσον αφορά την τέταρτη αιτίαση, με την οποία προβάλλεται ότι η Επιτροπή, κατά τις προσφεύγουσες, «δεν εξέθεσε στο αιτιολογικό [της προσβαλλόμενης απόφασης] τους λόγους για τους οποίους θεώρησε κατάλληλο το ποσοστό συνεισφοράς 2 % επί των εσόδων», υπενθυμίζεται ότι, στην αιτιολογική σκέψη 168 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή έκρινε ότι το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς, και το οποίο ορίστηκε στο 2 % επί του κύκλου εργασιών, μπορούσε να θεωρηθεί σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας, δεδομένου ότι το ανώτατο όριο του ορίστηκε σε επίπεδο που δεν αποτελούσε παρά κλάσμα του ποσοστού απόδοσης της ΡΡ στον τομέα των ισοδύναμων υπηρεσιών. Η Επιτροπή διευκρίνισε ότι ανέμενε ότι οι ανταγωνιστές της ΡΡ θα μπορούσαν επίσης να φθάσουν την απόδοση αυτή και ότι, επομένως, μπορούσε να συναχθεί ευλόγως το συμπέρασμα ότι το επίπεδο αυτό συνεισφοράς δεν οδηγούσε ή δεν διατηρούσε εκτός αγοράς τους αποδοτικούς ανταγωνιστές.
- 187 Από το σημείο αυτό προκύπτει ότι η Επιτροπή εξέτασε τους λόγους για τους οποίους έκρινε κατάλληλο το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό εισφοράς στην επίδικη υπόθεση. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ανέφερε ότι το ποσοστό αποτελούσε κλάσμα του ποσοστού απόδοσης της ΡΡ στον τομέα των ισοδύναμων υπηρεσιών –ποσοστό απόδοσης το οποίο θα μπορούσαν, κατά την ίδια, να επιτύχουν οι πάροχοι που θα όφειλαν να συνεισφέρουν στο ταμείο αποζημίωσης– και ότι δεν οδηγούσε ή δεν διατηρούσε εκτός αγοράς τους αποδοτικούς ανταγωνιστές, εξέθεσε ως όφειλε τους λόγους για τους οποίους έκρινε κατάλληλο το εν λόγω μέτρο. Εξάλλου, το σημείο αυτό της προσβαλλόμενης απόφασης παρείχε τη δυνατότητα, αφενός, στις προσφεύγουσες να

γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούσαν τη λήψη του μέτρου, προκειμένου να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους και, αφετέρου, στον δικαστή της Ένωσης να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας της απόφασης. Πράγματι, οι προσφεύγουσες είχαν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν το βάσιμο των εκτιμήσεων αυτών, προσάπτοντας, μεταξύ άλλων, στην Επιτροπή ότι είχε χρησιμοποιήσει το ποσοστό απόδοσης της ΡΡ ως μόνο σημείο αναφοράς, προκειμένου να εκτιμήσει την καταλληλότητα του ποσοστού 2 %, ενώ η ΟΖΡΝΟΡ την είχε ενημερώσει ότι το ποσοστό απόδοσης των ανταγωνιστών της ΡΡ κυμαινόταν μεταξύ 1 και 2,5 %. Επιπλέον, όπως εκτέθηκε στις σκέψεις 113 και επ., ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο είχε τη δυνατότητα να αποφανθεί επί του ισχυρισμού αυτού. Ως εκ τούτου, εσφαλμένως προβάλλουν συναφώς οι προσφεύγουσες έλλειψη αιτιολογίας.

188 Τέλος, όσον αφορά την πέμπτη αιτίαση, με την οποία προβάλλεται ότι η Επιτροπή επίσης «δεν εξήγησε στο σκεπτικό [της προσβαλλόμενης απόφασης] τους λόγους για τους οποίους δεν θεώρησε ότι η υποχρέωση συνεισφοράς στο ταμείο εισάγει άνιση μεταχείριση», παρατηρείται ότι οι αιτιολογικές σκέψεις 10, 11 και 166 της προσβαλλόμενης απόφασης έχουν ως εξής:

«(10) Ο νόμος περί ταχυδρομικών υπηρεσιών ορίζει επίσης τις “υπηρεσίες που συναποτελούν τις καθολικές ταχυδρομικές υπηρεσίες” (στο εξής: εναλλάξιμες υπηρεσίες). Κατά το άρθρο 3(30) του νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, οι υπηρεσίες αυτές περιλαμβάνουν “αποστολές επιστολών και ταχυδρομικών δεμάτων με το βάρος και τις διαστάσεις που έχουν οριστεί για τις καθολικές υπηρεσίες, καθώς και τις αποστολές για τους τυφλούς, οι οποίες δεν πραγματοποιούνται από τον καθορισμένο φορέα στο πλαίσιο των υποχρεώσεων του καθολικής υπηρεσίας”. Οι εναλλάξιμες υπηρεσίες δεν περιλαμβάνουν τις ταχυδρομικές υπηρεσίες της περισυλλογής, διαλογής, μεταφοράς και παράδοσης των ταχυδρομικών αντικειμένων.

(11) Οι πολωνικές αρχές επιβεβαιώνουν ότι οι υπηρεσίες αυτές είναι εναλλάξιμες με τις καθολικές υπηρεσίες σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 27 της τρίτης οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, η οποία έχει ως εξής: “Για να προσδιορισθεί από ποιες επιχειρήσεις μπορεί να απαιτηθεί να συνεισφέρουν σε ταμείο αποζημιώσεων, τα κράτη μέλη θα πρέπει να εξετάσουν εάν οι υπηρεσίες που παρέχουν οι επιχειρήσεις αυτές μπορούν, από την πλευρά των χρηστών, να θεωρηθούν υπηρεσίες που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της καθολικής υπηρεσίας, καθόσον παρουσιάζουν επαρκώς εναλλακτικό χαρακτήρα σε σχέση με τις καθολικές υπηρεσίες, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών των υπηρεσιών, μεταξύ των οποίων των χαρακτηριστικών προστιθέμενης αξίας, καθώς και της σκοπούμενης χρήσης και τιμολόγησής τους. Οι υπηρεσίες αυτές δεν πρέπει απαραίτητως να καλύπτουν όλα τα χαρακτηριστικά της καθολικής υπηρεσίας, όπως η καθημερινή διανομή ή η πλήρης κάλυψη της χώρας.”

(166) Αν ο ενιαίος συντελεστής είναι μεγαλύτερος του 2 %, η συνεισφορά που οφείλεται από κάθε πάροχο υπολογίζεται στο 2 % (κατ’ ανώτατο όριο) επί των σχετικών εσόδων κάθε παρόχου που υποχρεούται σε συνεισφορά. Δεδομένου ότι ο εν λόγω συντελεστής εφαρμόζεται ομοιόμορφα σε όλους τους δραστηριοποιούμενους στην αγορά, κάθε πάροχος συνεισφέρει το ίδιο ποσοστό από τα έσοδά του στον τομέα των καθολικών και εναλλάξιμων υπηρεσιών. Ως εκ τούτου, μπορεί να θεωρηθεί ότι η συνεισφορά που ζητείται από κάθε πάροχο δεν εισάγει άνιση μεταχείριση.»

189 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ανέφερε ότι, σύμφωνα με τον πολωνικό νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, οι ισοδύναμες υπηρεσίες δεν περιλάμβαναν τις υπηρεσίες ταχυμεταφοράς και εξήγησε ότι, προκειμένου να προσδιορισθεί ποιες επιχειρήσεις θα συνεισέφεραν στο ταμείο, έπρεπε να εξεταστεί αν οι υπηρεσίες που παρέχονται από τις επιχειρήσεις αυτές μπορούσαν, από την άποψη του χρήστη, να θεωρηθούν ως υπηρεσίες που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία, θεώρησε σιωπηρώς, αλλά μετά βεβαιότητας, ότι οι υπηρεσίες ταχυμεταφοράς δεν ενέπιπταν, από την άποψη του χρήστη, στις υπηρεσίες που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία. Η Επιτροπή έκρινε ότι, δεδομένου ότι το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίστηκε το ανώτατο ποσό συνεισφοράς εφαρμόζεται ομοιόμορφα σε όλους τους δραστηριοποιούμενους στην αγορά παρόχους, η συνεισφορά που απαιτείται από κάθε πάροχο δεν εισάγει άνιση μεταχείριση. Εξάλλου, τα σημεία αυτά της προσβαλλόμενης απόφασης παρείχαν τη δυνατότητα, αφενός, στις προσφεύγουσες να λάβουν γνώση των λόγων για τους οποίους ελήφθη το

μέτρο, προκειμένου να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους, και, αφετέρου, στον δικαστή της Ένωσης να ασκήσει συναφώς τον έλεγχο νομιμότητας της προσβαλλόμενης απόφασης. Ειδικότερα, οι προσφεύγουσες είχαν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν το βάσιμο των εκτιμήσεων αυτών, προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, στα σημεία 58 και 59 των δικογράφων των προσφυγών, ότι δεν ήταν δυσχερής ο προσδιορισμός των υπηρεσιών ταχυμεταφοράς που ήταν παρεμφερείς, από την άποψη των χρηστών, με τις καθολικές υπηρεσίες και ότι, λόγω της χρήσης τους, της τιμής και των όρων παροχής τους, οι υπηρεσίες ταχυμεταφοράς υποκαθιστούσαν τις καθολικές υπηρεσίες. Επιπλέον, όπως εκτέθηκε ανωτέρω, στις σκέψεις 91 επ., το Γενικό Δικαστήριο είχε τη δυνατότητα να αποφανθεί επί του ισχυρισμού αυτού. Επομένως, εσφαλμένως προβάλλουν συναφώς οι προσφεύγουσες ανεπαρκή αιτιολογία.

¹⁹⁰ Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί ο έβδομος λόγος ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, και οι προσφυγές στο σύνολό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

¹⁹¹ Κατά το άρθρο 134 του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

¹⁹² Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

¹⁹³ Η Δημοκρατία της Πολωνίας θα φέρει τα δικαστικά έξοδά της κατ' εφαρμογήν του άρθρου 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές.**
- 2) Η Inpost Paczkomaty sp. z o.o. και η Inpost S.A. φέρουν εκάστη τα δικαστικά τους έξοδα, καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.**
- 3) Η Δημοκρατία της Πολωνίας φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Frimodt Nielsen

Kreuschitz

Forrester

Róttorak

Perillo

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Μαρτίου 2019.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

I. Ιστορικό της διαφοράς και βασικές εφαρμοστέες νομοθετικές διατάξεις	2
II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	4
III. Σκεπτικό	5
A. Επί του αντικειμένου της διαφοράς και του εννόμου συμφέροντος των προσφευγουσών	5
B. Επί της ουσίας	5
1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον δεν τηρήθηκαν το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών και το σημείο 19 του πλαισίου ΥΓΟΣ	5
2. Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον θεωρήθηκε εσφαλμένως ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις των σημείων 14 και 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ	7
α) Σχετικά με την πρώτη αιτίαση	8
β) Σχετικά με τη δεύτερη αιτίαση	9
3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται, αφενός, παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε προς το σημείο 52 του πλαισίου ΥΓΟΣ, και, αφετέρου, παράβαση του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 3 έως 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών	10
α) Επί του περιεχομένου του τρίτου λόγου ακυρώσεως και του λυσιτελούς του χαρακτήρα υπό το πρίσμα της αιτίασης με την οποία προβάλλεται παράβαση του άρθρου 7 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών	11
β) Επί του πρώτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ότι το ποσοστό βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς εισάγει δυσμενή διάκριση	13
1) Σχετικά με τη σύγκριση μεταξύ του παρόχου καθολικής υπηρεσίας και των παρόχων ισοδύναμων υπηρεσιών	14
2) Σχετικά με τη σύγκριση με τις υπηρεσίες ταχυμεταφοράς	15
γ) Επί του δεύτερου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται ο δυσανάλογα επαχθής χαρακτήρας του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς και το κατώτατο όριο εσόδων που υπόκεινται σε συνεισφορά	18
1) Επί της συμφωνίας του ποσοστού βάσει του οποίου καθορίζεται το ανώτατο ποσό συνεισφοράς με την αρχή της αναλογικότητας	20
2) Επί του κατώτατου ορίου εσόδων βάσει του οποίου προσδιορίζονται οι πάροχοι που υποχρεούνται σε συνεισφορά	23
δ) Επί του τρίτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της διαφάνειας.	24

ε) Επί του τέταρτου σκέλους, με το οποίο προβάλλεται η μη τήρηση της προϋπόθεσης που αφορά την άδικη οικονομική επιβάρυνση, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.....	24
4. Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, και του άρθρου 8 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών	27
5. Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση του άρθρου 102 και του άρθρου 106, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ	28
6. Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση του άρθρου 16 και του άρθρου 17, παράγραφος 1, του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 52.....	28
7. Επί του έβδομου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίον προβάλλεται παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως	29
Επί των δικαστικών εξόδων	32